

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΔΥΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΑΙ ΕΠΙΝΟΗΣΕΙΣ

Ἐν Νέον Τηλεγραφικὸν Συστήμα Ἀναποκρίσεως καὶ Μία Πνευματικὴ Στοιχὴ Ἀνευ Κυαθῶν

*Χαρακτηρισμὸς τῶν κυριωτέρων τηλεγρ.
συστημάτων καὶ διαφορὰ τούτων ἀπὸ
τοῦ ἡμετέρου.*

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ὁ διὰ βελονῶν τηλεγράφος τοῦ Μπαίν.

τηλέγραφος οὗτος, τεθείς τὸ
πρῶτον ἐν χρήσει ἐν ἔτει
1846 ἐπὶ τῆς μεταξὺ Ἐδεμ-
βούργου—Γλασκόβης γραμ-
μῆς, διαφέρει πολὺ τῶν ἐν
τῷ προγενεστέρῳ φύλλῳ ἐκ-
τεθέντων διὰ βελονῶν συσ-
τημάτων καὶ ἐπειδὴ ἐνέχει
σημαντικότητά τινα, θὰ ὀμι-
λήσωμεν καὶ περὶ αὐτοῦ σχε-

τικῶς τὰ δέοντα.

Τοῦ συστήματος τούτου ὁ ἠλεκτρομαγνή-
της συνίσταται ἐκ δύο μεμαγνητισμένων πη-
νίων, ἐπενεργούντων ἐπὶ ἡμι-κυκλικῶν μα-
γνητῶν.

Ὁ Τηλέγραφος οὗτος μεταβιβάζει ἀπλῶς
στιγμὰς καὶ γραμμὰς καὶ αἱ μὲν στιγμαὶ εἰσὶν
ὄπαι στρογγύλαι, σχηματιζόμεναι ἐπὶ τῆς ται-
νίας τοῦ χάρτου διὰ σιδηρᾶς βελόνης, αἱ δὲ
γράμματι εἰσὶν ἐπιμήκεις ὄπαι. Ὁ χάρτης, ὡς
ὅμοια δυσηλεκτραγωγὸν διακόπτει τὸ ἠλεκτρι-
κὸν ρεῦμα, παρεμβάλλομενος ἐν τῷ κυκλώ-
ματι· ἀλλ' ἅμα διέλθῃ διὰ μίας τῶν ὄπῶν
τῆς ταινίας, ἀμέσως ἀρχεται ἡ συγκοινωνία
καὶ τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα ἐνεργεῖ. Εἰς δὲ τὸν

παραλαμβάνοντα σταθμὸν ὑπάρχει ταινία
χάρτου, χημικῶς παρεσκευασμένη, ἣν διαρκῶς
πιέζει ἡ σιδηρὰ βελὸν καὶ ἐνόσω μὲν
δὲν διέρχεται ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, οὐδὲν φαι-
νόμενον παράγεται· ἅμα ὅμως διέλθῃ τοιοῦ-
τον, γίνεται ἡ χημικὴ ἀποσύνθεσις εἰς τὸ
σημεῖον τῆς ἐπαφῆς· καὶ ἂν μὲν τὸ ἠλεκτρι-
κὸν ρεῦμα εἶναι στιγμιαῖον, σχηματίζεται στιγ-
μῆ, ἂν δὲ διαρκέσῃ περισσότερον χρόνον,
καθ' ὃν κινεῖται ἡ ταινία τοῦ χάρτου, σχη-
ματίζεται γραμμὴ καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ στιγμιαία ἢ μὴ ἐνέργεια τοῦ
ρεύματος ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ
μεταβιβάζοντος σταθμοῦ, ἀναλόγως τῶν ἀ-
ναγκαίων σημείων τῶν μεταβιβαζομένων
γραμμάτων, ἐπιτυγχάνομεν οὕτω εἰς τὸ ἐν
ἄκρον τὰ γράμματα, ἅτινα θέλομεν νὰ μετα-
βιδάσωμεν ἐκ τοῦ ἑτέρου.

Ὁ τηλεγράφος οὗτος τοῦ Μπαίν ἐφαρμόζε-
ται ἤδη ἐν Ἀγγλίᾳ μεταξὺ Λονδίνου καὶ Μάν-
τσεστερ καὶ μεταξὺ Μάντσεστερ καὶ Λίβερ-
πούλ. Ἐπίσης εἶναι ἐν χρήσει ἐν Ἀμερικῇ
εἰς ἀπόστασιν τριῶν χιλιάδων χιλιόμετρων.

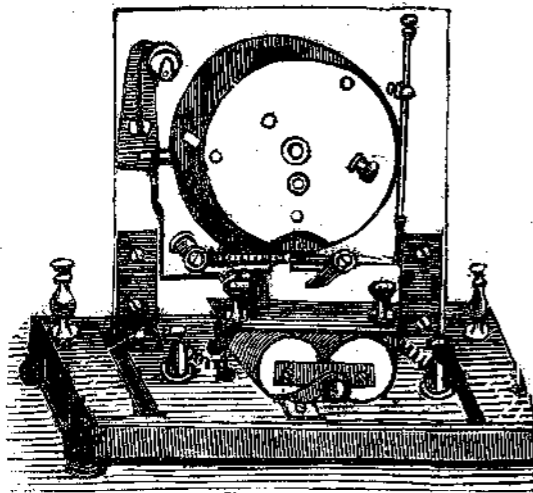
Δι' αὐτοῦ δύνανται νὰ μεταβιβασθῶσι χί-
λια γράμματα κατὰ λεπτὸν ἢ 16 κατὰ δευ-
τερόλεπτον δι' ἑνὸς μόνου σύρματος.

Ὁ διὰ δείκτου τηλεγράφος τοῦ Breguet.

Τὸ σύστημα τοῦτο κοτ' ἀρχὴν ὁμοιάζει
πολὺ πρὸς τὸ τοῦ Γουίστμανος, ἀλλὰ ἡ δια-
σκευὴ του καὶ ἰδίως ἡ μηχανικὴ ἐγκατάστα-
σις του μεταγενεστέρως τοσοῦτον μετεβλή-
θησαν ὑπὸ τοῦ Breguet, ὥστε ὁ τηλεγράφος
οὗτος κατέστη ὁ πρακτικώτερος εἰς τὸ εἶδος
του καὶ γίνεται αὐτοῦ χρῆσις ἐν Γαλλίᾳ μετὰ
τὸν τοῦ Μόρς.

Ὁ κ. Breguet ἐφήρμοσεν εἰς τὸ σύστημα
τοῦτο τὸν διὰ τοῦ ωρολογίου συγχρονισμόν,
οὕτως ὥστε, ὡσάκις πέμπεται ἐκ τοῦ ἀπο-
στέλλοντος σταθμοῦ ρεῦμα, ὁ ἠλεκτρομα-
γνήτης τοῦ λαμβάνοντος σταθμοῦ ἀφίνων

έναν ὀδόντα τοῦ τροχοῦ, στρέφεται οὗτος δυνάμει τοῦ χορδιστικοῦ ἐλατηρίου κατὰ ἓνα ὀδόντα καὶ εἴτα σταματᾷ, διακοπτομένου τοῦ ρεύματος. Δηλαδή ὁσάκις ἀποστέλλομεν ρεύμα, στρέφεται ὁ τροχὸς τοῦ λαμβάνοντος σταθμοῦ τοσάκις, ὅσας φορές στείλωμεν ρεύμα. Ὁ δὲ τροχὸς φέρει ἐπ' αὐτοῦ βελόνην,

Σύστημα Breguet.

ἣτις στρεφομένη μετ' αὐτοῦ καὶ σταματῶσα δεικνύει τὸ γράμμα, ἐφ' οὗ ἔσθ' ὁ δείκτης.

Ὅταν δὲ ὁ συγχρονισμὸς τῆς βελόνης καὶ τοῦ χειριστήριου δὲν συμφωνοῦσι, συνεπῶς δὲ τὰ γράμματα δὲν ἐνδεικνύονται ἐπακριβῶς, τότε ὁ υπάλληλος ἐπαναφέρει τὴν βελόνην εἰς τὸν σταυρὸν (+).

Ἐξωτερικῶς ὁ τε δείκτης καὶ τὸ χειριστήριον ὁμοιάζουσι πρὸς τὸ σύστημα τοῦ Γουίτσωνος.

Ὁ Breguet κατέστησε τὸ σύστημά του τοῦτο λίαν εὐμεταχειρίστον, ἀπλοποιήσας αὐτὸ εἰς μικρὸν σχῆμα διὰ τὰς σιδηροδρομικὰς κινήσεις. Καὶ ὄντως συμπεριέλαβε τὸν δέκτην, χειριστήριον, στήλην καὶ λοιπὰ ἔξαρτήματα ἐν κυτίῳ 37 ἑκατοστομέτρων ὕψους ἐπὶ 27 μήκους.

Τὸ σύστημα τοῦτο χρησιμοποιεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ καὶ μεταβιβάζει 50 τηλεγραφήματα καθ' ὥραν. Διπλάσιον δὲ ἀριθμὸν, εἰάν προστεθῇ ἐν αὐτῷ καὶ τὸ Διπλοῦν σύστημα. (Duplex).

Τηλέγραφος τοῦ Siemens.

Ὁ Σίεμενς ἐπενόησε πολλὰ τηλεγραφικὰ συστήματα δι' ἐνδεικτικοῦ πίνακος (à cadran) ἀλλὰ μόνον ὁ ἀκόλουθος ἐφηρμόσθη κατὰ τὸ πλεῖστον, ὅστις λειτουργεῖ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ρεύματος ἠλεκτρομαγνητικῆς συσκευῆς, εἰς ἀπόστασιν 500' κίλομέτρων καὶ πλέον. Εἶναι

δὲ τὸ τελειότερον καὶ πρακτικώτερον σύστημα τοῦ εἶδους του, ἐνεργεῖ, ὡς εἶπομεν μετ' ἐπαγωγικὰ ρεύματα καὶ μαγνητικὸν χειριστήριον, ὅπερ συνδέεται μετὰ μαγνητῶν καὶ δίδει ρεῦμα ἰσχυρὸν. Τὸ σύστημα ὁμοίως τοῦτο γενικῶς κρίνεται ὡς πολὺπλοκον.

Ὁ δὲ δέκτης του συνίσταται ἐκ τροχοῦ συνοδευομένου διὰ χορδιστικοῦ ἐλατηρίου μικρᾶς διαμέτρου, φέροντος 13 ὀδόντας καὶ ἐνδεικτικὴν βελόνην ἐπὶ τοῦ ἀξονός του, ἣτις στρέφεται ἐπὶ πίνακος κειμένου ὀπισθεν τοῦ κυτίου, ἐφ' οὗ εὐρίσκειται ὁ μηχανισμὸς. Διὰ τῆς κινήσεως δὲ τοῦ ὀπλισμοῦ τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου, στρέφεται ὁ ὀδοντωτὸς τροχὸς κατὰ ἓνα ὀδόντα καὶ οὕτω καθεξῆς, ἐνδεικνυομένων οὕτω κατὰ βούλησιν τῶν γραμμάτων τοῦ αλφαβήτου, κτλ.

Ἐν τῷ συστήματι τούτῳ ὁ Siemens ἠλάττωσε σημαντικῶς τὰς διαστάσεις τοῦ δέκτη του, ἐνῶ τούναντιον ηὔξησε τὴν δυνάμιν τοῦ ρεύματος ἐν τῷ χειριστήριῳ, διὰ τῆς χρήσεως πολυπλόκου τοιοῦτου συστήματος μαγνητῶν.

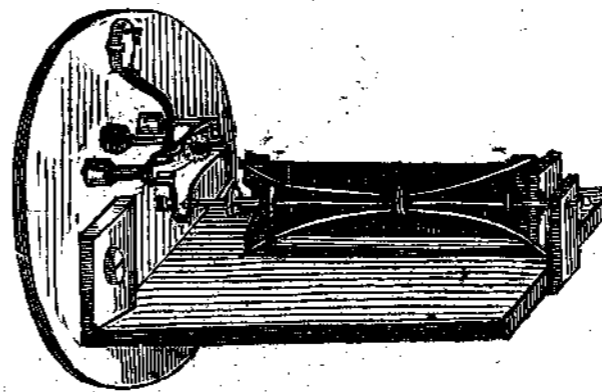

Σύστημα Siemens.

Τὸ χειριστήριον ὁμοιάζει πρὸς τὸ τῶν μαγνητο-ἠλεκτρικῶν διὰ πίνακος συστημάτων, ἀφ' ὧν ἀφηρέθη τὸ τρόχωμα καὶ εὐρίσκειται ὀριζοντιῶς διατεθειμένον ἐπὶ τοῦ ἀνωθι τοῦ δέκτη κυτίου. Ὁ δὲ χειρισμὸς εἶναι ὁ αὐτὸς τῆς συνήθους κλειδὸς τοῦ Μόρσ, μετὰ τὴν διαφορὰν, ὅτι εἶναι ἀκληρότερος σχετικῶς πρὸς τὴν ἀντίστασιν τῆς μαγνητο-ἠλεκτρικῆς συσκευῆς. Τὸ σύστημα τοῦτο ἐφαρμόζεται κυρίως εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς τηλεγράφους.

Τηλέγραφος τοῦ Γουίτσωνος.

Ὁ νῦν ἐν χρήσει τηλεγράφος τοῦ Γουίτσωνος ἐν τοῖς διαφόροις ἀεαερίοις καλωδίοις τοῦ Λονδίνου λειτουργεῖ ὡς καὶ ὁ τοῦ Siemens ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἐπαγωγικῶν ρευμάτων. Μολονότι δὲ οὐδὲν τὸ νεώτερον παρομοιάζει ἐν τοῖς στοιχείοις του, εἶναι ἐν τοῖς κατεσκευασμένοις μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας καὶ ἀπλότητος, ὥστε δύναται τις νὰ τὸν κρατῇ καὶ εἰς χεῖρας, νὰ τὸν κινή καθ' ἀπάσας τὰς διευθύνσεις, χωρὶς ποσῶς νὰ διαταραχθῇ ἡ ἐνέργειά του, ἣτις ὄντως μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας λειτουργεῖ. Ὁ δὲ δέκτης του ἔχει σχῆμα μεγάλου ὠρολογίου κινήτου, δὲν φέρει χορδιστικὸν ἐλατήριον καὶ ἡ στροφή τοῦ τροχοῦ ἀντὶ νὰ γίνεταί τῃ βοήθειᾳ συσκευῆς περόνης, συντελεῖται δι' ἀναπαυτικῶν μοχλοσκῶν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ταλαντευτικῆς κινήσεως ἀπ' εὐθείας διὰ τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῷ ἐναντι σχήματι.

Δέκτης συστήματος Γουίτσωνος.

Ὁ μεταβιβαστὴς φέρει σχῆμα ἐπίσης πίνακος μετ' ἐπαφὰς συγκοινωνούσας μετὰ τῆς μαγνητο-ἠλεκτρικῆς συσκευῆς, ἣτις ὑπόκειται εἰς διαρκῆ περιστροφικὴν κίνησιν. Ἄλλ' ἡ ἐνέργεια τῶν ἐπαγωγικῶν ρευμάτων ἐξαρτᾶται πολὺ ἐκ τῆς ἀποτόμου προσχωρήσεως καὶ ἀπομακρύνσεως τῶν μαγνητισμένων πυρήνων ἀπὸ τοῦ μαγνήτου, οὕτως ὥστε ὁ χειρισμὸς θεωρεῖται κατ' ἀνάγκην ἀνώμαλος.

Ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ διὰ πίνακος τηλεγράφου τοῦ Γουίτσωνος ἴδια ἐν τοῖς σιδηρ. σταθμοῖς, πολλὰ σχετικὰ ἄλλα συστήματα ἐπροτάθησαν. Ἐν τοῖς μὲν ἀφηρέθη ὁ διὰ χορδιστικοῦ ἐλατηρίου μηχανισμὸς καὶ ἡ ἠλεκτρικὴ μαγνητικὴ δύναμις ἐπενεργεῖ ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ προωρισμένου νὰ κινή τὴν βελόνην ὀδοντωτοῦ τροχοῦ. Ἐν ἄλλοις συστή-

μασι κατήργησαν τὰ ἄτοπα τοῦ κανονισμοῦ δι' ἄλλων προσφορωτέρων μέσων. Παρ' ἄλλοις δὲ ἀντικατεστάθη τὸ εἶδος τοῦ χειρισμοῦ ἐπὶ τὸ καλεῖτερον κτλ.

Αἱ τελειότεραι συσκευαὶ τῶν συστημάτων τούτων θεωροῦνται τοῦ Froment, Wheatstone, Glasener, Drescher, Siemens κτλ. Ἐν τέλει δὲ παρά τισι συστήμασι προσεπάθησαν νὰ καταστήσωσι συγχρόνους καὶ συνεχεῖς τὰς κινήσεις ἀμφοτέρων τῶν ἀνταποκρινομένων συσκευῶν, μεταβιβαστοῦ καὶ δέκτη. συνάμα δὲ ἡ ἐνδείξεις τῶν γραμμάτων νὰ γίνεταί διὰ τῆς στιγμιαίας στάσεως τῶν βελονῶν τῶν δύο μηχανημάτων, ἣτις ὄντως κατορθοῦται ταυτοχρόνως παρ' ἀμφοτέροις τοῖς σταθμοῖς, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς καταβίβασεως τῶν εἰς ὠρισμένα γράμματα ἀνταποκρινομένων πλήκτρων.

Τὸ σύστημα τοῦ Γουίτσωνος ἐνεργεῖ καὶ διπλῶς (duplex) δηλ. ταυτοχρόνως νὰ δέχεται καὶ λαμβάνη τηλεγραφήματα διὰ τοῦ αὐτοῦ σύρματος. Μεταξὺ δὲ Παρισίων καὶ Μασσαλίας μετὰ ἠλεκτρονόμου ἐν Λυῶν δύνανται νὰ μεταβιβασθῶσι 250 τηλεγραφήματα καθ' ὥραν. Ἐπὶ δὲ τῶν καλωδίων Μασσαλίας-Ἀλγερίου τὸ syphon-recorder μετὰ αὐτομάτου μεταβίβασεως δίδει συνήθως 1500 λέξεις καθ' ὥραν.

Τηλ. συστήματα à cadran ἄνευ κανονισμοῦ.

Εἶδομεν ὅτι οἱ βαίνοντες πρὸς λύσιν καλεϊτέρου καὶ κανονικωτέρου συστήματος δι' ἐνδεικτικῆς βελόνης κατέφυγον εἰς τὴν χρῆσιν μαγνητο-ἠλεκτρικῶν συσκευῶν πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀνωμάτων βολταϊκῶν ρευμάτων, ἀλλὰ καὶ οὗτοι δὲν ἔλυσαν ἐντελῶς

τὸ ζήτημα, ἐμπεσόντες εἰς μείζονας δυσχερείας καὶ ἀνωμαλίας. Δι' ὅπερ τὸ σύστημα τῆς τηλεγραφικῆς συγκοινωνίας διὰ βελονῶν καὶ πινάκων διατελεῖ εἰσέτι ἡμι-ἀτελὲς καὶ μόνον διὰ ποικιλωτέραν τηλ. χρῆσιν κατάλληλον.

Ὁ ἀπορέων μαγνητισμὸς καὶ ὁ συμπυκνωμένος μαγνητισμὸς μεσολαβοῦντες κατὰ τὰς ἐλκτικὰς τῶν ἠλεκτρο-μαγνητῶν ἐπενεργείας καὶ ὅταν ἐπὶ ὁ ὀπλισμὸς αὐτῶν εὐρίσκειται ἐν ἀποστάσει, ἀπαιτοῦσι συνεχῆ κανονισμὸν τῶν τηλεγραφικῶν συσκευῶν, αἵτινες οὐ μόνον ὑπόκεινται οὕτως ἐν τοιαύτῃ περιστάσει εἰς εἰδικὴν προσοχὴν ἀπὸ μέρους τῶν υπαλλήλων, ἀλλὰ καὶ σημαντικῶς ἐλαττοῦται ἡ ἐλκτικὴ δύναμις τῶν ἠλεκτρομαγνητῶν τούτων. Μολονότι δὲ αἱ τηλεγραφικαὶ διευθύνσεις δὲν ἔδωσαν τὴν ἀπαιτουμέ-

τερ, ἐν τῇ χημικῇ ἐφημερίδι, διεξοδικὴν περιγραφὴν νέας συνθετικῆς παρασκευῆς τῶν ὑδατανθράκων καὶ τῆς ἐπὶ ταύτης βασιζομένης ἐξηγήσεως τῶν φυσικῶν λειτουργειῶν. Εἰς τοὺς ὑδατανθράκας περιλαμβάνονται, ὡς γνωστὸν, σὺν τοῖς ἄλλοις τὸ ἀμύλον καὶ τὸ σάκχαρον.

Ἦσαν ἤδη ἀπὸ πολλοῦ γνωστὰ αἱ περὶ συνθετικῆς παρασκευῆς τῶν σακχάρων ἐργασίαι τοῦ Φίσερ, ἀλλὰ τὰ πειράματα τοῦ Βάλτερ, ὅπως ὅλαι αἱ μεγάλαι ἀνακαλύψεις, διακρίνονται καὶ διὰ τὸ εὐεκτέλεστον, ὁμαλόν, ἀπλοῦν καὶ εὐνόητον αὐτῶν, συνίστανται δὲ κυρίως εἰς τὸ ὅτι ὑποβάλλει εἰς ἠλεκτρόλυσιν, ὑδαρῆ διαλύματα ἀνθρακοδιοξειδίου ἀμυγῆ ἢ καὶ μὲ διαφόρους προσθήκας διαιρούνται δὲ εἰς δύο κατηγορίας, καθόσον εἰς τὴν μίαν ὑπέβαλεν εἰς ἠλεκτρόλυσιν ἀνθρακικὸν ὀξύ ἐν ὑδαρῇ διαλύσει, ἀνευ οὐδεμιᾶς προσθήκης, εἰς δὲ τὴν δευτέραν μὲ προσθήκην ἀμμωνίας, ἀμμωνιακῶν ἀλάτων (θεικοῦ καὶ φωσφορικοῦ), φυτικοῦ λευκώματος, ἀνθρακικοῦ Ἀσβεστίου καὶ ἀλάτων Σιδήρου. Τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ παρήγαγεν ἐκ μαρμάρου καὶ ὑδροχλωρίου ἐν συσκευῇ τοῦ Κίππ καὶ ἐπλύνη δι' ἀραιῶν διαλύματων σόδας. Ὡς πηγὴν ἐνεργείας μετεχειρίσθη συμπύκνωτῆρας (2—2, 3 V ἕκαστον). Ὡς διάφραγμα ἐχρησίμευσε τὸ μὲν περγαμνίδος χάρτης, τὸ δὲ ἰσχυροὶ πάλινοι κύλινδροι (χώρος ἀνοδίου). Ὡς ἀνόδιον ἐχρησίμευε χρωστῆρ ἐκ Λευκοχρύσου. Ὡς ὑλικά τῶν καθοδίων μετεχειρίσθη Λευκόχρυσον, Ἀργυρον, Ὑδράργυρον, Σίδηρον, Ἀργίλλιον, Ἀνθρακα καὶ σιδηροῦχον πυριτικὸν Ἀργίλλιον (πυλὸν) μωμιγμένον μετ' Ἀνθρακος ἐπιδοθητικῶς ἐθερμαίνεται ὁ χώρος τοῦ ἀνοδίου διὰ μικρᾶς ἠλεκτρικῆς λυχνίας, δι' ἧς κατωρθοῦτο ἡ ὑψώσις τῆς θερμοκρασίας κατὰ 5°.

Ὡς βλέπομεν, πρόκειται περὶ ἀναγωγῆς τοῦ ἀνθρακοδιοξειδίου (CO_2) δι' ὕδρογόνου ἐν τῷ γενναῖοι καὶ κατ' ἀκολουθίαν σχηματισμοῦ συνθετοτέρων αὐτοῦ ἐνώσεων, ὧν ἡ ἐπιτυχὴ παραγωγὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τεσσάρων κυρίως σημείων. α') Ἐκ τῆς ἐντάσεως τοῦ ρεύματος, β') ἐκ τοῦ μεγέθους τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὑλικοῦ τοῦ καθοδίου, γ') ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀμμωνίας ἢ τῶν ἀμμωνιακῶν ἀλάτων καὶ δ') ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῶν σχηματιζομένων προϊόντων.

Τροποποιῶν ἐκάστοτε τὰ τέσσαρα ταῦτα σημεία, ἐντασίν ρεύματος, σχῆμα, μέ-

γεθος καὶ ὑλικά ἠλεκτροδίων καὶ τὸ εἶδος τῶν προσθηκῶν, κατωρθώσεν ὁ Βάλτερ νὰ παρασκευάσῃ, κατὰ τὴν μέθοδον ταύτην, ὀξαλικὸν ὀξύ, κητρικὸν ὀξύ, τρυγικὸν ὀξύ καὶ τέλος διάφορα εἶδη σακχάρου. Παρασκεύασε καρποσάκχαρον, σταφυλοσάκχαρον καὶ καλαμοσάκχαρον μὲ ὅλας τὰς ιδιότητες τῶν φυσικῶν τοιούτων, καθὼς καὶ τὰς χαρακτηριστικὰς αὐτῶν ἀντιδράσεις, τὴν γλυκεῖαν γεῦσιν καὶ τὸ ὀπτικῶς ἐνεργόν.

Ἀγαμέμεται ἐναγωνίως ἡ ὑπὸ ἄλλων ἐπιστημόνων ἐπανάληψις καὶ ἐπιβεβαίωσις τῶν σπουδαίων τούτων πειραμάτων, ἅτινα μᾶς πλησιάζουσι τόσον εἰς τὴν λύσιν τοῦ ἐν ἀρχῇ μνημονευθέντος προβλήματος, διότι ἡ τόσον ἀπλῆ παρασκευὴ τοῦ σακχάρου ἐπιτυγχάνουσα καὶ ἐν μεγάλῳ, θὰ μᾶς παρέχῃ μίαν τῶν σπουδαιωτάτων θρεπτικῶν οὐσιῶν, ἐν τῶν κυριωτάτων ἐμπορευμάτων εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνάς.

Καὶ ἀν δὲν ἐπετεύχθη ἀκόμη ἡ σύνθεσις τοῦ ἀμύλου, ἐμμέσως, ἡ χημικὴ παρασκευὴ τοῦ σακχάρου θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς παραγωγῆς τοῦ σίτου, διότι θὰ ἐλευθερώσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ ἑκατομμύρια στρεμμάτων γῆς, χρησιμοποιούμενα νῦν ὑπὲρ τῆς καλλιέργειας τῶν τεύτλων καὶ τοῦ σακχαροκαλάμου, ὅπως ἄλλοτε τὰ χημικὰ χρώματα τοῦ Ὄφμαν ἠλευθέρωσαν τόσον γῆν τῆς Γαλλίας καὶ Γερμανίας ἀπὸ τοῦ ἐρυθροδάνου καὶ ὅπως ἡ τεχνητὴ βασιλλίνη καὶ τὸ συνθετικὸν ἰνδικὸν μᾶς παρέδωσαν τόσα ἄλλα πεδία καλλιεργησίμου γῆς.

Τὸ σπουδαιότερον ἐν τούτοις σημεῖον τῆς ἐργασίας ταύτης εἶνε ὅτι θὰ μᾶς διευκολύνῃ εἰς τὴν κατανοήσιν τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐργάζεται τὸ φυτὸν πρὸς σχηματισμὸν τῶν ἀναριθμῶν συνθέτων καὶ χρησίμων τῷ ζωικῷ σώματι ἐνώσεων, ἐκ τῶν ἀπλουστέρων, ἥτοι τοῦ ἀνθρακοδιοξειδίου, τοῦ ὕδατος καὶ τῆς ἀμμωνίας ἢ τοῦ Ἀζώτου, εἰς ἃς πάλιν ἀποσυντίθενται αἱ ὀργανικαὶ οὐσίαι καὶ συντελεῖται οὕτω ἡ κυκλοφορία τῆς ὀργανικῆς ὑλης ἐν τῷ φυτικῷ καὶ ζωικῷ ὀργανισμῷ. Οὕτω δὲ καθίσταται περιττὴ ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ζῶντος κυττάρου, ὅπερ ἄλλως θεωρεῖται, τό γε νῦν ἔχον, *Pium desiderium*.

(ἀερίων)

Ο. Α. Ρουσόπουλος

ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΨΥΧΙΚΩΝ ΔΙΑΤΑΡΑΞΕΩΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΜΒΡΥΟΥ

Καὶ τοι περὶ τοῦ θέματος τούτου εἶχον γράψαι ἐν τῇ Σμυρναϊκῇ «Ἀρμονίᾳ», οὐχ ἦττον καλὸν νομίζω εἶναι, ὅπως τὰ τοιαύτης φύσεως ζητήματα δημοσιεύονται εἰς περιοδικὰ ἐπιστημονικά, οἷον τυγχάνει ἡ «Φύσις», πρὸς εὐρύτεραν ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων καὶ λογίων ἀνάγνωσιν. Καθότι ἐκ τούτου γεννᾶται πλείοτερον τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἐπιστημονικὴν μελέτην τῶν οὕτω διεκρινισθέντων αἰτίων τῶν παραδόξων τούτων τῆς Φύσεως παρεκτροπῶν, περὶ ὧν ὁ λόγος ἐνταῦθα.

Ἐνίστε ἡ Βιολογία παρουσιάζει ἡμῖν φαινόμενα ἀρχόντως παράδοξα, τῶν ὁποίων, καὶ τοι πολλά περὶ τούτων ἐγράφησαν, οὐχ ἦττον ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξέτασις, ὡς ἄνω εἶπον, δὲν διηκυρίνησεν εἰς εἴς ἑκαθρῶς τὰ παραγωγικά αἷτια. Μεταξὺ δὲ τῶν βιολογικῶν τούτων φαινομένων ὑπάρχουσι καὶ μορφολογικά τινα στίγματα, ὡς καὶ ψυχικὰ ἐλαττώματα, ἅτινα ἀπαντῶσι παρὰ τισιν ἀτόμοις καὶ τὰ ὅποια ἀποκτώσι κατὰ τὴν σύλληψιν καὶ ἐξέλθῃν αὐτῶν ἐν τῇ γαστέρι παρὰ τῆς μητρὸς.

Περὶ τῶν φαινομένων τούτων τῶν καὶ ἐπιστημονικῶς κληρονομιεκότης ἀναπτύξεως ἡ ἐπίκριτος χαρακτηρηγομένη, ἀναφέρονται πολλὰ παραδείγματα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ἐπιστημόνων. Σήμερον πολλοὶ τῶν διασημῶν φυσιολόγων παραδέχονται ταῦτα καὶ ἀποδίδουσιν εἰς παρατεταμένην φαντασίαν καὶ εἰς ψυχολογικὰς αἰφνιδίας διαταραξίαις τῆς μητρὸς, κατὰ τὴν σύλληψιν καὶ μετέπειτα κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην αὐτῆς, ἅτινα μεταδίδονται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν αὐτῇ ἀναπτυσσομένου τέκνου τῆς.

Τὴν ἐπίδρασιν τῆς φαντασίας τῆς μητρὸς ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ κόιλῃ ἐξελισσομένου ἐμβρύου καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἀνεγνώριζον διὰ τοῦτο ἐσυνείθιζον πάντοτε νὰ κομῶσαι τοὺς κοιτῶνάς των δι' ὀραίων καὶ μεγαλοπρεπῶν εἰκόνων, ὅπως ἡ μήτηρ διὰ τῆς ἐπ' αὐτῶν προσήλωσεως τῆς φαντασίας καὶ τέρψεως τῆς ψυχῆς γεννᾶ τέκνα ὀραία, ὑγιᾶ καὶ κανονικά. Ὁ Πλάτων ἀναφέρει, ὅτι ἡ φαντασία δύναται νὰ τροποποιήσῃ τὴν διὰπλασιν τοῦ σώματος τοῦ ἐμβρύου. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι, ὡς οἶον ψυχολογικὴν κατάστασιν εὐρίσκειται ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ κατὰ τὴν ἐπικοινωνίαν αὐτῶν, ὑπὸ τοιαύτῃν ποικιλίαν θέλει παρουσιάζῃ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τὸ γεννηθῆσθαι μὲν παιδίον. Ὁ Γαληνὸς συμβουλεύει ὅτι, οἱ δυσειδεῖς γυνεῖς δύναται πολλάκις ν' ἀποκτήσωσι τέκνα εὐμορφα, ὅταν ἀναρτῶσιν εἰς τοὺς τοίχους τοῦ κοιτῶνος αὐτῶν εἰκόνας εὐειδῶν προσώπων. Ἐπίσης οἱ πρόγονοι ἡμῶν κατανοήσαντες τὴν σημαντικὴν ἐπῆρειαν, ἣν κέρτουνται αἱ ψυχικαὶ διαταραξίαι τῆς μητρὸς ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου, ἐφρόντιζον πάντοτε ν' ἀποφεύγωσιν ἀπὸ παντός αἰτίου δυναμένου νὰ ἐπιφέρῃ τοιαύτας. Ὁ Ἱπποκράτης λέγει ὅτι, πρὸς ἀποφυγὴν πολλῶν τοῦ ἐμβρύου κακῶν, ἐπ' ἀνάγκης εἶνε ὅπως ἡ μήτηρ προφυλάσσῃται καὶ ἀποφεύγῃ ἀπὸ παντὸς αἰτίου δυναμένου νὰ διαταράξῃ τὴν ἐν τῇ μήτρᾳ ἀνάπτυξιν αὐτοῦ κτλ.

Τούτο ἄλλως τε ἀπεδείχθη καὶ διὰ πειραμάτων, ὅτι, δηλαδή ἡ διατεταμένη προσήλωσις τῆς διανοίας τῆς ἐγκύου ἐπὶ ὀρισμένου ἀντικειμένου, ὡς καὶ εἰ αἰφνιδίως τρόμος, ἀνταντακλωσινάμεσος καὶ ἐπὶ τοῦ διαπλασσομένου ἐμβρύου. Τίτι δὲ τρόπῳ διενεργεῖται ὁ μηχανισμὸς οὗτος ἐν τῇ μήτρᾳ εἰς τὸ νὰ μεταμορφώσῃ τὸ σῶμα ἢ τὰς ψυχικὰς διαθέσεις τοῦ τέκνου εἰς ἀγνωστον ἐτι. Ἡμεῖς ἐνταῦθα θέλομεν ἀρκεσθῆ

εἰς τὴν ἐκθεσιν ὀλίγων παραδειγμάτων πρὸς γνώσιν τοῦ ἀναγνώστου : Εἰς τὸν κοιτῶνα ζεύγους τινὸς αἰθιόπων ἀνηρτήθησαν εἰκόνας λευκῶν προσώπων, τὸ δὲ γεννηθὲν τέκνον ἦτο λευκόν, φέρον χαρακτηριστικά τινα τῆς ἐν τῷ κοιτῶνι ἀνηρτημένης εἰκόνας τοῦθ' ὅπερ ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ προσήλωσις τῆς φαντασίας τῶν μιγνυομένων ἐπὶ τῶν εἰκόνων ἐπενεργεῖ σπουδαίως, μεταμορφώουσα οὕτω τὸ συλλαμβανόμενον ὄν. — Ὡσαύτως ἀναφέρεται, ὅτι πολλάκις συνέβη γυναῖκες, ὧν τὰ γεννηθέντα ἐκ τοῦ δευτέρου συζύγου τέκνα νὰ ἁμοιάζωσιν ὑπερβολικῶς μετὰ τοῦ πρώτου (ἀποθανόντος ἢ διαζευχθέντος) τοιοῦτου, καὶ τούτα διότι, κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν συζυγικῶν καθήκοντων, εἶχον ἐν τῇ φαντασίᾳ τῶν ζωντῶν τὴν εἰκόνα τοῦ πρώτου αὐτῶν συζύγου. — Ὡσαύτως πολλάκις συνέβη γυναῖκες, αἷτινες ἠρώοντο πρὸ τοῦ γάμου τῶν ἐτέρου νέου, ἢ ἐρασθεῖσαι εἰκόνας ἢ ἀνδριάντας, νὰ γεννησῶσι παιδία ὁμοιάζοντα τούτοις. — Ὁ καθηγητὴς Schenkel ἀναφέρει, ὅτι, γυνὴ τις ἔτεκε παιδίον ὁμοιάζον πρὸς διάβολον, διότι κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀπέκρουσεν ὁ σύζυγος αὐτῆς μετεμφοσεθεῖς εἰς διάβολον ἔλεγεν εἰς αὐτὴν ἀστεϊζόμενος, ὅτι ἐπιθύμει ν' ἀποκτήσῃ ἕνα μικρὸν διάβολον ὃν καὶ ἀπέκτιψε πρὸς μεγάλην του μετὰ ταῦτα λύπην, διότι ἔβλεπε τὸ παιδίον του μὲ μορφήν διαβόλου ! — Ἄτερος ἰατρὸς διηγείται, ὅτι κόρη τις, ἣν ἐπεσκέφθη διὰ πάθησιν νευρικῆν, ἔφερον ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς κάμπην τοσοῦτω φυσικῶς ἀπεικονισμένην, ὡστε ἀπατηθεὶς ἐξέτεινε τὴν χεῖρά του, ὅπως ἀπαλλάξῃ τὸν τράχηλον τῆς ὀραίας νεανίδος ἐκ τοῦ ἀκαθάρτου καὶ ἀδιακρίτου ἐντόμου, ὅτε ἡ κόρη μειδιῶσα εἶπεν εἰς τὸν εὐγενῆ ἀσκληπιάδην ὅτι δὲν εἶνε ἀληθὴς κάμπη, εἰμὴ σημεῖον προσερχόμενον ἐκ γενετῆς. Ἐπληροφόρηθῃ δὲ μετὰ ταῦτα οἱ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς μητρὸς τῆς, ἐγκύου οὕσης αὐτῆν, εἶχε πῶς κάμπη ἐξ ἧς ἐτρόμαξε μεγάλως. — Ἐτερον περιστατικὸν συνέβη εἰς Ὁθωμανίδα, τίνα κατὰ τὸν Debevy, ὑψηλῆς περιωπῆς, ἣτις ἐγέννησε τέκνον μέλαν καὶ τούτο διότι καθ' ἣν στιγμήν ἐνεπλέκετο μετὰ τοῦ ἐτέρου φύλου ἐνεφανίσθη ἀπροόπτως αἰθίοψ τις, οὕτινος ἡ ἀνέλπιστος κατ' ἐκείνην στιγμήν ἐμφάνισις τῇ ἐνεποίησε ζωντῶν ἐντόπων. — Ὁ William ἀναφέρει, ὅτι βασιλεὺς τις τῆς Ἀγγλίας ἔτρεμεν ἐπὶ τῇ θέᾳ γυμνοῦ ξίφους, διότι ἡ μήτηρ του ἔγκυος οὕσα, ἐτρόμαξε μεγάλως, ἰδοῦσα φουερούμενον τίνα ἐνώπιόν τῆς. — Ἐν Ἀμερικῇ ἐγεννήθη πρὸ μηνῶν παιδίον φέρον ἐν τῷ στόματι ὀδόντας, ἐπὶ τῶν ὁποίων φαίνονται ἀποτετυπωμένα σημεῖα ἐν εἶδει ἐμφράξεως τοῦτο δὲ ἀποδίδεται εἰς τὴν ψυχικὴν διατάραξιν τῆς μητρὸς, ἣτις τὸν τρίτον τῆς ἐγκυμοσύνης μῆνα ἀγούσα, μετέβη παρὰ τινι ὀδοντοῖστῳ πρὸς θεραπεσίαν καὶ ἐμφραξίν ὀδόντων τινῶν, ἐνθα ἡ θέα τῶν χειρουργικῶν ὀργάνων, δι' ὧν ἐνεφράχθησαν οἱ ὀδόντες ἐνεποίησεν εἰς αὐτὴν ζωντῶν αἰσθησιν. Τὸ χαρακτηριστικὸν δὲ πάντων εἶνε ὅτι ἀκριβῶς τοὺς ὀδόντας οὐς ἐνεφράξεν ἡ μήτηρ φέρει καὶ τὸ γεννηθὲν τέκνον. — Ἐγὼ ἐν τῇ πράξει μου ἐνταῦθα συνήτησα πρὸ τινος χρόνου τοιαύτην τινὰ περίπτωσιν. Κόρη τις δεκαέτις περίπου προσῆλθε παρ' ἐμοῦ πρὸς θεραπεσίαν ὀδόντος κατὰ τὴν ἐπισκόπησιν τοῦ στόματος τῆς παρετήρησα, ὅτι ἔφερε δύο ἁμόρφους γυμφοὺς ὀδόντας, ἐπὶ τῆς κάτω γνάθου, οἷτινες ὀδόντες ἐφαίνοντο ὡσεὶ νὰ ἦσαν ἐμπεφραγμένοι δι' ἀργύρου. Ἐρωτήσας τὴν συνοδουσαν μητέρα τῆς ἀν καὶ ἄλλο παιδίον τῆς φέρῃ τοιοῦτους ὀδόντας — διότι ὑπώπτευσά κληρονομικότητα, — μοι ἀπήτησεν ἀρητηκῶς. Μεθ' ἡμέρας ὅμως τινὰς προσῆλθε καὶ ἡ ἴδια μήτηρ πρὸς καθαρισμόν τῶν ὀδόντων τῆς, ὅτε παρετήρησα ἐν τῷ στόματι αὐτῆς, ὅτι ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος τῆς γνάθου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔφερον ἡ θυγάτηρ τῆς τοὺς ἄνω ρηθέντας ὀδόντας, εἶχε καὶ αὐτὴ δύο ἡμιτετριμένους γομ-

φίους οδόντας, έμπεφραγμένους δι' άργύρου. Τούς οδόντας δέ τούτους, κατά την έμολογίαν αυτής, ενέφραξε; καθ' όν χρόνον ήτο έγκυος την άνωτέρω κόρην.

Έκ των όλίγων άνωτέρω εκτεθέντων περιστατικών συνάγεται, ότι εις τινας νευρικές και έπίδεικτικές προς τούτο μητέρας, ό παρατεταμένος έριθισμός των ψυχασθητικών κέντρων του έγκεφάλου, ό προερχόμενος εκ των αισθητικών έντυπώσεων του έξω κόσμου, δύναται ούχι μόνον να μεταβάλη εις νοσηράν κατάστασιν μίαν ή πλειοτέρας δυνάμεις εκ του συνόλου των διαμορφωτικών και ήθικων λειτουργιών του οργανισμού αυτών, αλλά και να μεταδοθή και επιφέρη σημαντικές επί του σχηματιζομένου εν τή μήτρα τέκνου μεταβολάς: δύναται ή τεταραγμένη φαντασία, ή μεταβάλλουσα την άνάπλασιν των παραστάσεων εν τή ψυχή, αι σταθεραί ιδέαι και ή άκριβής και ζωηρά μνήμη, ήτις επαναφέρει εν τή συνειδήσει τας παραστάσεις άντικειμένου τινός αναλλοιώτους, καθώς και έντυπωθέν άντικείμενον εν τώ έγκεφάλω, έξ ου (άντικειμένου) επήλθεν ό αίφνίδιος φόβος, να επιδράσῃ και επενέγκῃ σπουδαίως νοσηράς επί τής μητέρας τροποποιήσεις και κατ' ακολουθίαν και επί του εξελισσομένου εν αυτή έμβρύου. Διότι ή μήτρα, τό κέντρον τής ενεργείας και των δύο όντων (μητρός τε και έμβρύου), διαρκούσης τής κυήσεως, εύρίσκειται εν επαναστάσει: ό δέ έριθισμός αυτής είνε κατά την περιόδον ταύτην εις τοιούτον βαθμόν, ώστε ψυχική τις διατάραξις τής μητρός δύναται, εις τινας μητέρας, να διαταράξη βαθέως την λειτουργίαν αυτής (τής μητέρας), και μεταδόση άμέσως τας συλληφθείσας νοσηράς ταύτας μεταβολάς και εις τό έμβρυον.

Βεβαίως τά περιστατικά ταύτα άπαντώσι παρά τισιν έπίδεικτικαίς προς τούτο μητέρας. Ουαί εις την ανθρώπινην, εάν τούτο συνέβαινεν εις πάσας, αι όποιαί κατά τό μάλλον ή ήττον έχουσι, διαρκούσης τής εγκυμοσύνης, όρεξεις και άπαιτήσεις άλλοκότους ως και ψυχικάς διατάραξεις. Τότε τό ανθρώπινον γένος ήθελεν άποβη τερατώδες. Διότι ως επί τό πλείστον ή μόνον φαντάζεται ή έπιθυμεί πράγματα όλος παράλογα, ή δέ παθαίνεσθαι υπό συγκινήσεως κ.τ.λ.

Έν Α. Βαθίος Σάμου

Ε. Παντατζής.

Η ΦΙΛΙΑ

Ω! είναι δύσκολον πολύ να εύρεθῆ φίλια. ή άρετή απέμεινε εις μόνα τά παιδία.

Ο άνθρωπος εις την ζώνην έφ' όσον και αύξάνει επί τοσοούτον τής ψυχής την άρετήν του χάνει.

Ο κόσμος εκατήντησε τραγέλαφος ανθρώπων έχάθ' ή ειλκρίνεια και με ψευδή τον τρόπον.

Ένώ άγνήν υπόσχονται οι πλείστοι την φίλιαν σου αφαιρούν και την ζώνην με τίγρεως μανίαν.

Ν. Σαχίνης

ΑΠΟ ΣΥΜΗΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΑΞΕΙΑΙΟΥ

Ήτον ή 4 μ.μ. ώρα, ότε ό κώδων τής « Έλληνς » τής άξιολ. Έταιρείας Χ' Δαούτ, ής επέβην ήχησεν, ένφ συγχρόνως ήκούοντο οι συριγμοί τής συρίκτρας του πλοίαρχου. Δίγη καπνός μέλανος και πυκνού ύψόθη υπερθεν του άτμοπλοίου, ό υπόκωφος ρόχος του ύδατος υπό τούς έλικας ήκούσθη και βραδέως αυτη άποσπασθείσα του πρυμνησίου τής, ήρξατο κινουμένη. Έντός των λέμβων, επί τής γεφύρας του άτμοπλοίου και επί τής παραλλας, πίοι και μανήλια έκινούοντο, οι φίλοι έφώναζον προς ήμās, πανταχόθεν άπεστέλλοντο δάκρυα και λυγμοί επί τή μελλούση δεκαμήνη άποχωρήσει μας...

Τό άτμόπλοιον άνεχώρει όλοταχώς αύλακίζον τά άκύμωνα και άτρεμή ύδατα τής Γλαυκής Αμφιτρίτης, ής ή άρωματώδης αύρα σε έκαμνε να διανοίγης τό στόμα και να ροφάς άπληστος την ήδύτητα αυτής.

Έξελλόντες του λιμένος επλέομεν παρά τας βραχώδεις και χθαμαλάς τής νήσου άκτάς. Την προσοχήν μου έλκύσει κατά πρώτον τά εκείσε αναθρόσκοντα πλείστα ταπεινά εκκλησάδια, τήδε καείκε έσπαρμένα, μαρτυρούντα την ευθείαν του Συμαίικου λαού. Η άπομεινωμένη αυτη παρουσία των ναίσκων τούτων εις μέρη, ένθα ούδέν άλλο τι κτίριον ύπάρχει, πρόκειται τρόπον τινά και ως απόδειξις αισθητή τής άπανταχού παρουσίας του Θεού, ή δέ άνίδρυσις τοιούτων εις τας άκτάς τής νήσου, ένθα ξηρά και θάλασσα συγγέονται, τά δ' άλλεπάλληλα κύματα τής υπό του άνέμου ανακυκλομένης θαλάσσης καταθραύονται μετά πατάγου επί των άκτών ή σιγηλώς και έρωτύλως αυτάς άσπάζονται, πληρούσιν ιερās συγκινήσεως τον ένορώντα θαλασσοπόρον, άναμιμνησκόμενον τό κραταιόν και υπέροχον κράτος τής θείας Μεγαλειότητος επί τής Γης και τής θαλάσσης. Τό πυρόσκαφον έντούταις άνεχώρει όλοταχώς και εν ευχαρίστω ταχύτητι άπεμακρυνόμεθα των άκτών τούτων.

Είχον παρέλθη δύο ώραι από τής εκ του λιμένος άναχωρήσεώς μας. Ο Χρυσοκόμης ήλιος διανύσας την ήμερησίαν τροχίαν του, άπέρχεται ήδη ίνα αναπαυθῆ εν τή ύγρα αυτου έννη. Πριν ή όμως εξαφανισθῆ των όφθαλμών μας, θέλων φαίνεται να μάς δείξῃ τό μεγαλειόν του, πυρπολεϊ τον όρίζοντα δια των πυριφλεγών άκτίων του και μεταβάλλει τό στερέωμα εις κρατήρα ήφαιστείου και άπέρχεται έσχατον ρίπτων βλέμμα επί του ευστυχούς παρατηρητοϋ, όστις επικαλείται τας χρυσάς του άκτίνας να φωτίσῃ τά έρεβώδη τής καρδίας του βάθη, και προσπαθεί να έντροφήσῃ εις τας μαγικάς του φωταυγείας, τά γλυκέα και χρυσαυγή τής πρώιας όνειρα και

ό μέλας τής νυκτός πέπλος καλύπτει τό πάν. Είμεθα έγγύς του Κάβο Κριού, έξωθεν τής αρχαίας Κίδου. Έπί τή θεα του μέρους τούτου, σφριγός τι Αρήιον αναοίδεται εκ τής καρτίας, άφωνος δέ και άποκεκαλυμμένος προσδλέπω την Ιστορικήν θάλασσαν και εν τή άπλυσμένη επ' αυτην σιγή μοι έφάνη, ότι ήκουσα τας νικηφόρους ίαχάς του παρελθόντος. Καί από του έδωλίου μου παρατηρώ τό χάος έντός του όποίου κυλινδούονται οι άπειράριθμοι των άστέρων κλοσσοί, έξ ών ή στιλβηδών του έρατεινού Έσπέρου ως μέγας άδόμας άγλαίζει την θελκτικήν άρμονίαν τής φύσεως. Μεταξύ αυτών αναγνωρίζω την ήδειαν και μελαγχολικήν μορφήν τής άργυροθρόνου τής Αητούς κόρης, τής αιωνίας ταύτης των ουράνων ύμνης, ής αι άκτίνες προσέπειζον επί των γαληνιαίων υδάτων, άτινα τό άτμόπλοιον διέσχίζε τέμνον άργυρών αύλακα. Αριστέρθεν ήμών άπέφρασε τον όρίζοντα φαινή έκτασις υδάτων, ώστε βυθίζαμένη εις τούς νυκτικούς μυχούς και άπωτέρω άνέθρωσκον τήδε καείσε οικιαγραφία νήσων λευκαζόμεναι υπό των άκτίων τής Φοίβης. Ταύτα πάντα έγένων εν τή έμή ψυχή άνέκφραστα όλος συναισθήματα και παραδόξους ήδεις βεμβασμούς. Μοι έφάνη, ότι έβλεπον τας των Λακεδαιμονίων ναϋς καταβυθίζόμενας υπό του Κόνωνος. Δυστυχῆ Πεισανδρε!

Αυτοί ούτοι οι άστέρες ύπήρξαν μάρτυρες του ένδόξου θανάτου σου, αυτοί ούτοι σε έφώτιζον, όποτε ήρωϊκώς μαχόμενος την επί τά δώματα του Πλούτωνος οδόν έπορεύετο. Καί ανεμιμνησόμενη εν τή νυκτερινή ταύτη ώρα μορφάς προσφιλείς και άπηύθυνα προς τούς άστέρας χαιρετισμούς, όπως τούς διαθιβάσω και προσηλούμην εις τό φώς των προς δ πιθανώς και οι όφθαλμοί εκείνων την αυτην στιγμήν θά προσέβλεπον. Τότε μόνον εξήλθον των βεμβασμών μου, ότε ό εξαδελφός μου Γ. μεθ' ου συνεταξείδευον μοι έφώνησεν, ότι ήτο καιρός πλέον να κατέθωμεν όπως κατακλιθώμεν. Κατήλθον περίλυπος εν τή έννη μου και υπό την έπήρειαν εισέτι των άναμνήσεων παρεδόθη εις τας γλυκείας του Μορφείως άγκάλας...

Την πρώϊαν ήγήρθην όρθρου βαθέως άνήλθον επί τής γεφύρας και εκάθισα παρά τον πλοίαρχον. Ορθρος άριπριπρεπής, ό ουρανός ήτο αίθριος μελαμφής, ό δέ τηλαυγής Έσφώρος εξέπεμπεν εκ του στερέωματος σέλας ήδιστον. Λυκαυκάς πορφυρόχρον προπορευόμενον τής φαινολίδος ήους είδου τερψίνουον χροϊαν και γόητρον μυστηριώδες εν τή φύσει. Μετ' ου πολυ ό χρυσοκόμης Φοίβος ανατέλλει χρυαζων τας κορυφάς των βουνών και την άχανή του Ποσειδώνος επικράτειαν και περιλούει τό πάν με τό κατάχρυσον φώς του και άνέρχεται, ίνα έξαντλήσῃ μέχρι κόρου την αιωνίως νεάζουσαν και άείποτε σφριγώσαν τής φύσεως καλλονήν. Ήτο ή έννάτη

πρό μεσημβρίας ώρα και εισηρχόμεθα εις τον λιμένα τής Καλύμνου. Μετά ώραιαν διαμονήν άπεπλεύσαμεν του λιμένος τούτου κατευθυνόμενοι εις Λέρον. Ήτο σχεδόν ή ένδεκάτη περίπου π.μ. ώρα. Δέν είχμεν πολυ άπομακρυνθῆ τής νήσου και έλαφρός σάλος ήρχισε να ταλαντεύη τό άτμόπλοιον, καθιστάμενος όλονέν σφοδρότερος, ένεκα του πνεύσαντος σφοδρού άνέμου. Φαντασθήτε πλέον φίλοι αναγνώσταί την θέσιν μου τό πρώτον ταξείδευοντος. Μόλις ήρχισαν αι ταλαντεύσεις και ό στόμαχος μου γενναιοδορότερος ασώτου, μάτην προσεπάθει δια των όσων είχε να κατευνάσῃ τας άπαιτήσεις τής Μεσογείου. Έπαθα εκείνο τό όποϊον έκαμε τον Έρωαϊον Δημιοσθένην να προτιμήσῃ να μείνη επί τής βραχώδους άκτής και να συλληφθῆ υπό των άμειλικτων δημίων παρά να ταξείδευῃ και να τον πιάσῃ ή θάλασσα. Παρ' να πείση δηλονότι εις τούς φοβερούς δυναμεις τής θαλάσσης Έριννός, ήτις καλείται ναυτίας. Ναυτίας! Ευτυχεις εκείνοι, εκ του λεξικου των όποϊων είνε διαγεγραμμένη ή άπαισία αυτη λέξις, τρισυτυχεις δε οι μη δοκιμάσαντες τας σωματικές και ήθικας οδόντας ως έμπερικλείει.

Ναυτίας, φίλοι μου, είνε ή φρικώδης συμπτυξις όλων των δεινών των μαστιζόντων εν τώ κευθμῶνι τούτω τής οδύνης, τό ανθρώπινον γένος. Αί σωματικαί σας δυνάμεις χαλαρούνται, αι δέ ήθικαί σας παραδίδουν χειροπόδαρα εις τας μεγαλειτέρας άνοησίας.

Είθε συνάμα, άγωνιών, άνόητος, γελοϊός. "Ω! πιστεύσον μοι, φιλε αναγνώστα, δέν ύπάρχει επί του καταστρώματος, επί εδάφους δηλον ότι όρχυόμενου ως κελυφος καρύου επί τής βράχως μανιδών κυμάτων, ουτε Ναπολέον, ουτε Αλέξανδρος. Εις δύο αναιθοκαταβάσματα του αστάτου σκάφους, ιδου ό κυρίαρχος τώσων ήπειρων, αδιάφορον αν δύη ή έν δύη ό ήλιος εις τό βασίλειόν του, φαρδύς-πλατύς, άνίσχυρος, άσυνείδητος... ως Έλλην ψηφοφόρος!

Αλλά προς Θεού, σοφή χορεία προνομιούχου έφευρετικού πνεύματος, δέν σας συγκινοϋν τά δεινοπαθήματα των ταξείδευόντων πάσης τάξεως, χρώσεως, φύσεως και γένους; ή δέν έτυχε ποτέ να ταξείδευητε; Έν φάρμακον προς Θεού εν αντιναυτιακόν και αν κανείς των βασιλέων δέν σας δώση δι' αυτό τό βασίλειόν του, ως ό Μακαρίτης Φραγκίσκος τό ιδικόν του δι' ένα ίππον, εϊμαι όμως βέβαιος ότι ευγνώμων ή ταξείδευουσα ανθρωπότης θα σας άνεγειρή εν εκάστη καρδια χρυσών άνδριάντα και εκαστος αιών θα κληρονομή τῷ διαδόχῳ του τό όνομα του ευεργετικού εφευρέτου. Αλλά, αν κανείς πάλιν από σας είνε ανθρωπος πρακτικός και έχει αέννοια του σπιτιού ως άγάλλεται. αν δέν άπατώμαι εις τούς ύπολογισμούς μου, θα ανανεώσῃ έντός όλίγου την Ιστορίαν του Κροϊσου τής Λυδίας...

Ούτω εγώ έρμαιον τής ναυτίαςεως έταξείδευον

άνευ ούδεμιᾶς ἀπολαύσεως. Τέλος τὴν ἐπομένην πρὸς τὸ ἑσπέρας ἐφθάσαμεν εἰς Χίον, ὅπου ἀπεβιβάσθη διὰ τὰ ἐπιβῶ τοῦ κατ' εὐθείαν διὰ Πειραιᾶ ἀτμοπλοίου. Κατὰ τὴν ἀποβίβασιν μας ὄμως εἰς Χίον, ἐν ελειψαν νὰ μᾶς φρολογήσουν μὲ ἀρκετὰ μεταλλίκια, δι' οὗ φόρου ἐπιβάλλονται πάντες οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὴν νῆσον πρὸς κάλυψιν τῶν ἐξόδων τῆς Προκουμαίας.

Μετὰ ἐφήμερον ἀνάπαυαν ἐν τῇ ἀφνειᾷ ταύτῃ τοῦ Αἰγαίου νύμφῃ, περίλυπος δίκην Χριστοῦ βαίνοντας πρὸς τὸν Γολγοθᾶν του ἔλαβον πάλιν τὴν ὑγρὰν πρὸς Πειραιᾶ ἄγουσαν, ἐπιβιβάσθεις τῆς «Σμύρνης» τοῦ Κυρτζῆ καὶ ὅπου ἀφικόμεθα τὴν ἐπομένην.

Ὡς ἐκ τῆς κατεχούσης με ναυτιάσεως ἔμενον ἐν τῇ εὐνῇ μου καὶ μόνον ὅτε ἠγκυροβολήσαμεν ἀνήλθον ὡς ἐκ τοῦτου δὲν θὰ σᾶς περιγράψω τὸ ἐξ ἀπόψεως θέαμα τοῦ Manchester τούτου τῆς Ἑλλάδος ἄλλως τε νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ τὴν ἀληθειαν, ἢ ἐκ τοῦ σάλου ναυτία μὲ εἶχε καταβάλει ἐπὶ τοσοῦτω. Ὡστε νὰ μὴ μοι μείνη ὀρεξίς θεαματικῆς ἀπολαύσεως.

Ἦτο ἤδη πρωΐα, ὅτε ἀφικόμεθα εἰς Πειραιᾶ δυστυχῶς ὅμως καὶ μετὰ τὸν κατάπλουν φλινεται ὅτι δὲν ἔλαβον πέρας τὰ δεινὰ μου. Εἰς τὸν λιμένα μᾶς ἀνέμενε στόλος λέμβων, ἔτοιμος πρὸς ἐπιδρομὴν καὶ μὲ φρικώδεις φωνὰς βλασφημίας καὶ διαπληκτισμοῦς μὲ ἔσυρεν ὁ εἶς ἀπ' ἐδῶ καὶ ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ μετ' ἐνεργητικότητος ἠερίστα ἐνθαρρυντικῆς κητόπιον μάλιστα τῆς ἐκ τοῦ ταξειδίου ἠθικῆς καὶ σωματικῆς μου δυνάμεως. Τέλος ἐπέβην λέμβου καὶ ἀπεβιβάσθη ἐξώθεν τοῦ Τελωνείου. Ἐκεῖ οἱ τελωνοφύλακες ἐξ ὑπερμέτρου φαίνεται ζήλου, τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων τῶν ἐρευνοῦν ἐπιμελῶς καὶ εἴτα συζητοῦν... μετὰ συστηματικῆς ἀφελείας... ἐπὶ τῆς γενναϊολογίας ἐκάστου ἀντικειμένου τῆς βαλίτζας σας, ἔτοιμοι καὶ μὲ ἐλαφρὰν συνείδησιν νὰ σᾶς χρεώσουν μὲ τὴν ἀξίαν αὐτῶν! Ἀφοῦ τέλος ὑπέστην καὶ τὴν ἐπιβίβασιν ταύτην, ἐμφύλας ἄμαξάν διὰ νὰ μεταφέρῃ εἰς Ἀθήνας τὰς ἀποσκευάς μου καὶ ἐπέβην τοῦ σιδηροδρόμου, τοῦ ἀτμοκινήτου τούτου μεγαθηρίου, ὅπερ διατρέξαν, ἐν ἡμισείᾳ ὥρᾳ τὴν πεδιάδα τῆς Ἀττικῆς, ἥτις μᾶς ἀνέπτυσσε μειδῶσα καὶ μᾶς διηγείτο ὅλα τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, τὰ ὅποια εἶχον ἐκπλήξει ἐν αὐτῇ τὸ πεδῖον τῆς ἐξελίξεως, μᾶς ἔφερεν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Ὀμονοίας, ὅπου ἐξῆλθον μὲ ἕνα βαθὺν ἀνακουφιστικὸν στεναγμὸν, ὅστις διέφυγε τοῦ στήθους μου.

Ἀθήνησι

Θωμάς Θ. Γεράκης
Σπουδαστῆς τῆς Ἐμπορ. Ἀκαδημίας

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Μακρὰ ἀπ' τὸν Παρθενῶνα
Τὸ νέο προσκυνοῦν Θεὸ
Μιά νύχτα τοῦ χειμῶνα,
Στὸ σπήλαιο τὸ ταπεινόν.

Μακρὰ πὸ τὰ παλάτια
Μέσα σὲ φάτνη φτωχικῆ
Ξανοίγουνε τὰ μάτια
Τὸ θεῖο μας τὸ λυτρωτῆ.

Μιά νύχτα τοῦ χειμῶνα
Δείχνετ' ἀκόμα πλειὸ λαμπρὸ
Κι' ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα
Τὸ σπήλαιο τὸ ταπεινόν.

Καὶ λάμπουνε στὰ μάτια
Μπροστὰ στὸ θεῖο λυτρωτῆ
Νέας Αὐγῆς παλάτια
Μέσα σὲ φάτνη ταπεινῆ.

Χρῆστος Βαρλέντης.

Ο ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΟΥ

Στὸ προσκεφάλι τοῦ συλλογισμοῦ γεμῆτος
Εἰς ἕνα ὄνειρο βυθίζομαι γλυκόν
Κι' ἀπ' τὴ πόλιν τοῦ γλυκὰ μαγευμένου
Στὰ ἀστέρια ἀνεβαίνω στὴ γῆ δὲν κατοικῶ.

Στὸ βράθρο τοῦ ἔρωτός σου μπαίνω
Στὴν ἀβύσσο τῆς συμπαθείας περπατῶ
Τὴν ἀγκυρὰ τῆς ἐλπίδος μου προσδέω
Ἀπ' τὴ γλυκερὰ ματιά σου ὅταν σὲ κοιτῶ.

Τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς σου ἀνασκάπτω
Καὶ χτίζω στὴν καρδιά σου κατοικία
Τῶν ἀρετῶν ἀγγέλων τ' Οὐρανοῦ.

Στοῦ στήθους μου τὰ βᾶθη τότε θάπτω
Γιὰ σὲ χρυσὴ ἀγάπη κι' αἰθερία
Ὅπου τὴν τρέφει γλόφα αἰσθήματος ἀγροῦ.
Βασίλειος Κ. Κόρτζας.

ΣΟΝΕΤΤΟ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

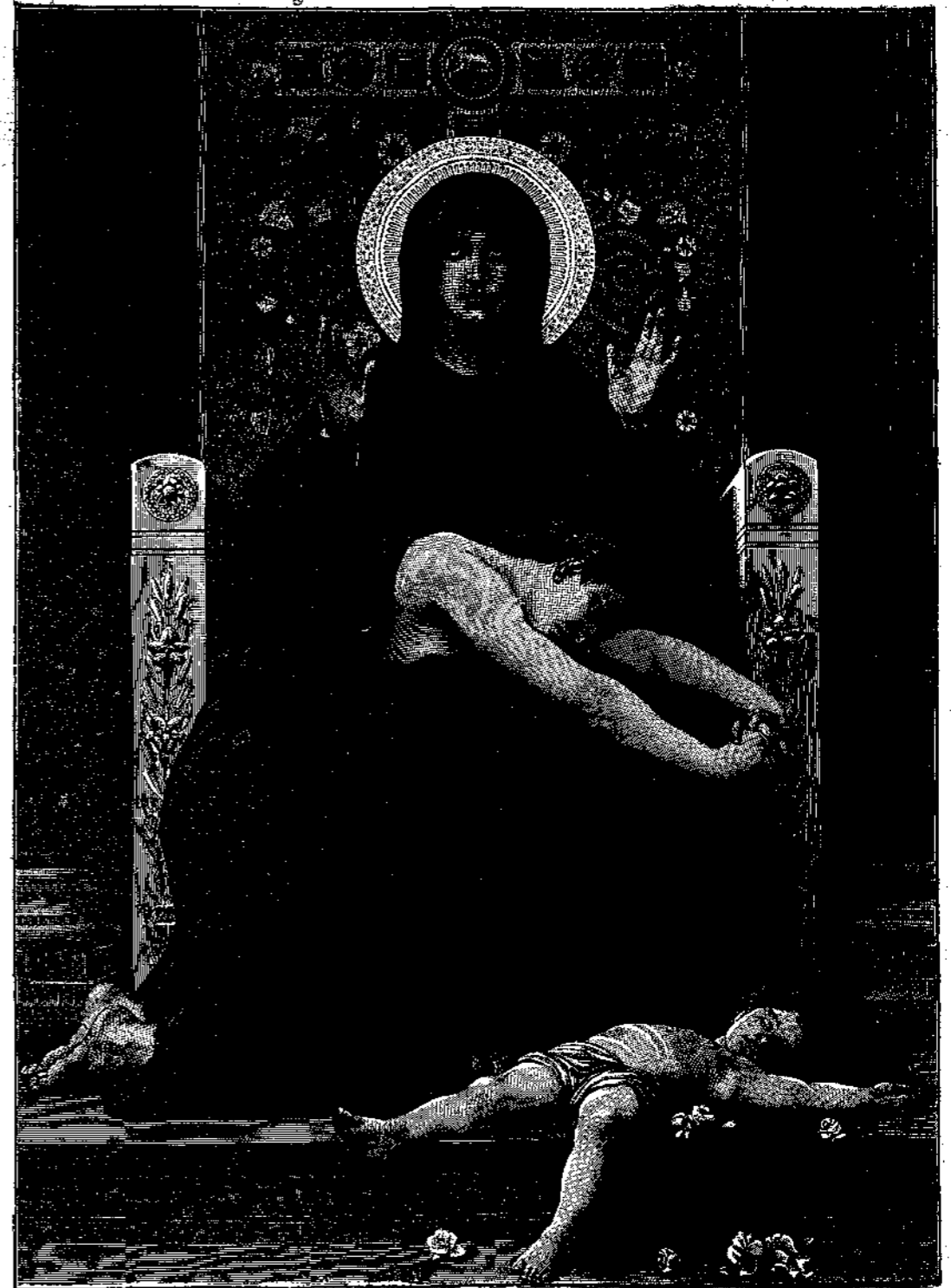
Στὰ στήθεα τὴν κιθάρα σου κρατοῦσες
Καὶ ἀκουγε νὰ πάλιη ἡ καρδιά σου,
Καὶ μὲ γλυκερὰ φωνοῦλα τραγουδοῦσες
Στοὺς οὐρανοὺς χαρόταν ἡ ματιά σου.

Καὶ ὅταν φτερά τῆς νότας παραιτοῦσες
Τὰ χρυσοφτερωμένα ὄνειρά σου,
Νὰ κολυμποῦν σὰν κύκνοι τὰ θωροῦσες
Στὰ αἰθέρια κύματα τῆς μελωδίας σου.

Κι' ἐκόνταξα καὶ γὰρ τὰ κολυμποῦνε
Στὰ ἴδια κύματα καὶ τὰ δικά μου
Κι' ἐννοίωσα χαρὰ μὲς σ' τὴν καρδιά μου.

Μὰ τάδεθα μὲς σ' τοῦ ρεμβασμοῦ τὰ φῶτα
Τὸ ὑστερο τραγοῦδι νὰ λαλοῦνε
Καὶ μὲ τὴν ὑστερὴν νὰ σβῶνουν νότα

Γεώργιος Ν. Θωμαΐδης.

ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ ΤΕΘΛΙΜΜΕΝΩΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Και ἀληθῶς ἠπόρησα μέγας διὰ τὴν ἀταξίαν και πενηρότητα τῶν πάντων. Τράπεζαι και καθίσματα ἐκ τῶν τοῦ χειροτέρου εἶδους, οἱ τοῖχοι γυμνοὶ σχεδὸν και ἀπρεπέστατοι διὰ τραπεζιτικὸν γραφεῖον μὲ ἀράχνας και πού και που πίνακας και ἕνα χάρτην τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε ἢ τοῦ Κολχίδου τοῦλάχιστον και ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γραφείου τῶν ὑπαλλήλων κυκλιδωμά διαχωρίζον ἴσως τοὺς καλοὺς ἀπὸ τοὺς κακοὺς πελαταιώμενον δὲ και αὐτὸ και ἐτοιμόρροπον. Οἱ δὲ συνήθεις καναπέδες, τάπητες και χρηματοκιβώτια τὰ συνήθως στολίζοντα τὰ τοιούτου εἶδους γραφεῖα οὐδαμοῦ ὑπῆρχον, ἐκτὸς ἐνδὲς τελευταίου εὐρισκομένου δεξιόθεν τοῦ γραφείου τοῦ κ. Διευθυντοῦ και ἐν τῇ γωνίᾳ, ἵνα μὴ διαρπαγῇ ἴσως.

Ἐνῶ τὰ γραφεῖα ἄλλων ἱμογενῶν μας ἐν Κων) πόλει λάμπουν και διαπρέπουσιν πολλῶν εὐρωπαϊκῶν ὄχι μόνον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ τάξιν και εὐπρέπειαν, τὸν πλοῦτον, τὸν καλλωπισμὸν και τὴν εὐμαίριαν, ὅσῳ και διὰ τὴν εὐγένειαν, προσήναι, τὸν ἀραιφνῆ πετριωτισμὸν και τὴν καλὴν καρδίαν ἐπὶ τῇ προσελεύσει ἰδία ὁμογενοῦς ἐκ τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος.

Ἐπισκεφθῆτε τὰ γραφεῖα τῶν κ.κ. Μιλτ. Ἰσαακίδου, Ι. Ζωγράφου, Π. Δαπόλα, τοῦ εὐγενεστάτου πράκτορος κ. Θ. Κουρμούζη, τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ «Ταχυδρόμου» κ. Βελλή, οὗς προανέφερον, ἢ και ἐκεῖνα τῶν κ.κ. Π. Φούλια παραγγελιοδότη, Α. Ζωγραφοπούλου δικηγόρου, κτλ. ἢ και τοὺς Κυρίου Ἄντ. Ἀκύλαν οἰνέμπορον, Γ. Μουτόπουλον προμηθευτὴν τοῦ Ἄγ. Ὁρους, Ἀ. Χρησιτοδούλου ζαχαροπλάστην, Ἰάν. Χαλκίοπουλον φαρμακοποιὸν, ἢ και τὸν κ. Χ. Καρούτζον εἰσράκτορα τῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων κτλ. και θὰ ἴδῃτε τὴν διαφορὰν μεταξύ τραπεζίτου τοκογλύφου και ἀφιλοκερδῶν πατριωτῶν, οἵτινες σὰς ὀμιλοῦσι διὰ τῆς καρδίας εἰλικρινῶς και ἀπεριφράστως ἐνῶ ὁ τραπεζίτης θὰ σὰς βολιδοσκοπῇ και ψυχολογήσῃ διὰ τοῦ βλέμματος και θὰ σὰς ἀναμετρήσῃ διὰ τοῦ λογιστικοῦ νοῦ του.

Τῇ ἀληθείᾳ ὅσον ἀναγκαστὴ τις τοὺς δι' ὀλίγους εὐτυχῶς μισελληνικοὺς χαρακτήρας, τοσοῦτον ἱκανοποιεῖται και εὐχαριστεῖται διὰ μερικοὺς ἄλλους ὁμολογουμένους ἀδαμντήνας.

Ο κ. Θ. Παράσχος τμηματάρχης ἐν τῷ μονοπωλείῳ τοῦ Καπνοῦ εἶναι ὁ φιλογενέστερος ὁμογενὴς ὃν ἔχομεν ἐκεῖ και ὁ ἐκραιφέντερος πατριώτης. Τύπος καθήκοντος και εἰλικρινοῦς πολίτου και φίλου. Δὲν σὰς ὀμιλεῖ ἐν περιφράσει και ἐπιδείξει, ἀλλ' ἀπλοῦστατα και τυπικώτατα και ὅπου καταλάβῃ, ὅτι εἰσθε ἄνθρωπος τῆς ἐργασίας και τῆς κρίσεως, σὰς ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς και σὰς παραδίδει τὴν καρδίαν του. Σὰς ὀμιλεῖ δὲ μετὰ τοσαύτης πίστωσης και πειθοῦς, ὥστε εὐκόλως ἐννοεῖτε, ὅτι τὸ λεγόμενον εἶναι πιστὸν ἀπεικόνισμα τῶν αἰσθημάτων του. Ἀγαπᾷ, ποιεῖ τὴν πατρίδα ὅσον οὐδεὶς ἄλλος και ἂν ἦτο δυνατόν ἀπ' αὐτὸν γὰ ἐξηρ-

τάτο ἢ βελτίωσις και εὐμερία τοῦ τόπου, εὐχαρίστως θὰ ἐθυσίαζεν αὐτὸν διὰ τὸ κοινὸν συμφέρον και διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Πολιτείας, πράγμα ὅπερ οἱ δυνάμενοι δυστυχῶς παρ' ἡμῖν δὲν πράττουσιν. Εὐτυχῶς κατέχει καλὴν θέσιν και ἐκτιμᾶται παρ' ὅλων. Ὁ δὲ δευτέρος υἱὸς του, δυστυχῶς ἀποθανόντος τοῦ πρώτου, ὃν ἐγνωρίσαμεν ἐπανακάψαντα ἐξ Ἀμερικῆς ἐνθα ἐσπούδασε τὰ μηχανικά, εἶναι ἄριστος νέος και κάλλιστα κατηρτισμένος.

Πᾶς διερχόμενος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀδύνατον γὰ μὴ παρακινήθῃ γὰ μεταβῆ ἐν ἡμέρᾳ ἐορτῆς τοῦλάχιστον, διὰ τῶν ἀκαταπαύστως πηγαινοερχομένων ταχυπλόων σκαφῶν εἰς τὰ ἐξοχικά μέρη τοῦ Βοσπόρου ἢ ἐναντι τῆς Πόλεως εἰς τὸ Φαναράκι και τὰς νήσους Περίγειπον ἢ Χάλκην. Μετὰ τοῦ καλοῦ μου ἐξαδέλφου Φ. Ρενοῦάρδου μετέβην τὴν Κυριακὴν τῆς ἐκεῖσε διαμονῆς μου εἰς τὸ Φαναράκιον ἐνθα μᾶς ἀνέμενον ἐκεῖ ἐν τῇ ἐξοχῇ ὁ κ. Ἰάκωβος Λαγκάδης καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς εἰς πρόγευμα προσκαλέσαν ἡμᾶς μετὰ τοῦ εὐπατρίδου Ι. Χαλκιοπούλου ἐξ Ἰαζίου, ἰδιοκτήτου τοῦ φαρμακείου Μαδέλλας ἐν Γαλατᾷ, ἐπίσης παραθερίζοντος ἐν Φαναράκιῳ.

Περὶ τὴν ἐνάτην μετέβην εἰς τὴν Γέφυραν τοῦ Γαλατᾷ, ὅπου τὰ διάφορα μεταγωγικά σκάφη ἀποπλέουσι διὰ τὰς ἐξοχὰς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Βλέπων δὲ τις τὴν ποικιλίαν τῶν φύλων, φυλῶν, φυσιογνωμιῶν και πολυχρόμων εἰδῶν και ἀμειψίων τοῦ ἐν τοῖς σταθμοῖς ἀναμένουστος πολυπληθοῦς κόσμου, τὴν γραφικὴν θέαν τῆς παλαιᾶς ταύτης ἱστορικῆς γεφύρας, ἐνθὲν καθεῖθεν τῆς ὁποίας πάμπολλα πλοία ἰστιοφόρα και ἀτμητρὴ διασχίζουσι τὰ νηγεμῆ τοῦ κόλπου ὕδατα και δαιμονιαδῶς συρίζουσι, ἐν' ἀποφύγουσιν ἐπιχειμένα ἀνα λεπτόν τῆς ὥρας συγκρούσεις, τὰ παρακείμενα παντοπωλεῖα και ὀψωπολεῖα, ἐνθα παρακείνεται πάντα τὰ εἶδη τῶν ἐξοχικῶν λουκουλιῶν ἀπολαύσεων, ἀκούων τὰς ποικίλας διαλέξεις, χαριεντισμοὺς, λογοπαίγνια και ἀστειότηας μὰ τὴν ἀληθειαν εὐχαριστεῖται νομίζων αὐτὸν πρὸ ἐκτάκτου κοινωνικῆς σκηπῆς, ἣν οὐδαμῶς ἄλλοτε εὐρίσκει και γηθούσως περιφέρει τὰ βλέμματα περὶ αὐτοῦ, ἵνα τῶν πάντων ἀντιληφθῇ, ἐνῶ τὰ ὅσα μετὰ προσοχῆς ἐντείνει ἵνα ἀκούσῃ τὴν τρίτον καθ' ὃν ὁ πολυγενὴς και πολύτροπος ἐκεῖνος κόσμος συναναστρέφεται και διασχεδάζει.

Ἐνῶ περιεργαζόμεθα πάντα ταῦτα, ἀνοίγεται ἡ θυρὴ τῶν εἰσιτηρίων, πάντες ἡσύχως λαμβάνουσι τὰ ἰδικά των, εἰσέρχονται και τοποθετοῦνται ἐν τοῖς διαφόροις διαμερίσμασι τοῦ πλοίου, καθῶσον τοῦτο φέρει δύο πατώματα, αἰθοῦσας, ἐξώστας μὲ καθίσματα κ.τ.λ. αἴρνης συρίζει και κινεῖται, ἐνῶ ἡμῆς κεκηνότις και ἐρωτῶντες πληροφοροῦμεθα, ὅτι εἶναι τῆς γραμμῆς τοῦ Φαναράκιου.

— Ἄμ' τώρα λέγω πρὸς τὸν ἐξαδέλφον.

— Εὐρῶ και ἐγὼ μοι ἀπαντᾷ.

— Ἄδδιο Φαναράκι και πρόγευμα και τί θὰ εἶποι ἡ ἀνθρωπὸς ὅπου θὰ μᾶς περιμένουν; Διατί ἀδελφέ, δὲν ἐπρόσχε; ;

— Αἶ και διατί δὲν ἐπρόσχε; και σὺ και ἐδλεπες τὸν κόσμον;

— Ἄδδιο Φαναράκι μου, Ἄδδιο μακαρονάδα,

ἄδδιο ὄστις και καλὸ κρασάκι. Ἄμ' τώρα ἐξάδελφε, ὅπου δὲν ὑπάρχει καιρός.

— Στάσου ἀδελφέ γὰ ἐρωτήσωμεν μοι λέγει, μήπως φεύγει κανὲν ἄλλο.

— Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν μᾶς λέγουσιν ἀναχωρῇ διὰ τὸ Χαϊδάρ' ἀπ' ἐκεῖ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου πηγαινεῖτε εἰς τὸ Φαναράκι.

Ἄμ' ἐπος ἀμ' ἔργον.

Σπεύδομεν εἰς τὸν παρακείμενον σταθμὸν, προσκολλώμεθα εἰς τὴν θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων ἐκ τῶν πρώτων και μετὰ ἡμίσειας ὥρας διαμονῆν και ποικίλα ἀστειολογήματα και ἀκουστικὰς ἀπολαύσεις εἰσερχόμεθα ἐν τῷ πλοίῳ, ὅπερ μετ' ὀλίγον ἐπληρώθη κόσμῳ.

Ποῦ εὐρίσκειται τόσος κόσμος και ποῦ εὐρίσκει τὰ μέσα και τρέχει ἀθρόως εἰς τὰς ἐξοχὰς;

Ἐν Κωνσταντινουπόλει δὲν ὑπάρχει δυστυχία.

Πάντες, ὡς φαίνεται, ἐργάζονται και πάντες, τίς πολὺ τίς ὀλίγον διασχεδάζουσι και εὐμεροῦσιν, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὰς ἐξοχὰς, καθῶσον ἐν τῇ πόλει ἐπικρατεῖ πολιτικὴ ἀκολασία και κοινωνικὴ ἀδιαφορία και ψυχρότης.

Ἐν τῷ ἡμετέρῳ σκάφει πρέπει γὰ ἦσαν περὶ τοὺς χιλίους ἐπιβάτας.

Μόλις δὲ ἀπήραμεν ἤρχισαν ζωηρότερον τοὺς γέλωτας και τὰς ὀμιλίας και ἄλλοι γὰ παρατηροῦν τὰ ὠραία και μαγευτικά ὄντως θεάματα τῆς βασιλείας τῶν πόλεων. Ἀλλὰ μόλις ἀπεμακρύνθημεν ὀλίγον, ἐφόσα δυνατός ἀνεμὸς και τὸ πλοῖον ἐταλαντεύετο ζωηρῶς ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἐνῶ πολλοὶ γυναῖκες και ἄνδρες, οὐδέποτε ὡς φαίνεται ταξειδεύσαντες ἤρχισαν γὰ ζαλλίζονται και γὰ κάμνουν ἔμετον. Καὶ ἦτο πολὺ ἀστεῖον, ὅσοι εἶδον μεγάλα πλοῖα και μεγάλας θαλάσσης γὰ βλέπουν ἐν τῷ λιμένι σχεδὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως γὰ ὑπὸ φέρουν δεινῶς μερικοὶ ἐν τοσοῦτω μικρῷ πλοίῳ και ἐν τοιαύτῃ θέσει. Τὸ ἀστεϊότερον δὲ ἦτο, ὅπου και αὐτὰ ἐγέλων ἐξ ἐντροπῆς, ἐνῶ παιδία τινὰ ζωηρότερα τούτων εἰρωνεύοντο αὐτῶν, ἰδίως ὅποτε φουσκωμένον τι κύμα ἐρίπτετο αἰφνιδίως ἐπὶ τοῦ καταστρώματός μας και περιέλουεν ἀμειλίχτως τοὺς ἐπιβάτας και πολλὰς ὠραίας ἀμειλίχτως κυριῶν, αἵτινες μᾶτην περιεμαζεύοντο ἐν τοῖς ἀσφαλεστέροις διαμερίσμασι διότι τὰ πάντα εἶχον καταληφθῇ.

Μετὰ μᾶς τέλος ὥρας πλοῖον τοιοῦτον ἐν μέσῳ κινήσεως και γελῶτων ἀψιχθῆμεν τέλος εἰς τὸν πρώτον τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας σταθμὸν, ἐναντι τῆς Πόλεως, ὅπου οἱ Γερμανοὶ ἤρξαντο ἤδη κατασκευάζοντες ὠραῖον λιμενίσκον διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐκεῖθεν προϊούσης σιδηροδρομικῆς γραμμῆς εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῆς Ἀσίας.

Τὸ Χαϊδάρ' εἶναι ὠραῖον μέρος κατάφυτον μὲ ὠραία καφενεῖα και κέντρα κείμενα ὑπὸ τὰ ρωμαντικώτερα σύσκια μέρη τῆς θέσεως ταύτης, περιβαλλομένης ἀπὸ λαμπρὰ και μεγάλα πλατύφυλλα δένδρα, ἅτινα ἐν ὥρᾳ θέρους ἔχουσιν ὠραίαν θέσιν και θαυμασίαν ἀπόλαυσιν ἐκ δρόσου και αὔρας.

Ἐξελθόντες τοῦ σκάφους περιεπατήσαμεν ὀλίγον περιεργασθέντες τὴν ὠραίαν τοποθεσίαν και εἶτα εἰσῆλθομεν εἰς τὸ τραῖνον ὅπερ μετὰ πορείαν ἡμισείας ὥρας ὡς ἐγγιστα διὰ μέσου ὠραίων τοπίων, καταφύτων μερῶν και κομψῶν ἐξοχικῶν οἰκημάτων

ἔστη ἔξωθι τῆς πολύχνης τοῦ Φαναράκιου, και ἐκεῖθεν πεζῇ ἐλάβομεν τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Λαγκάδης ἄγουσαν, ἀλλὰ πρὸ τούτου ἐστημεν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Χαλκιοπούλου, ρωμαντικώτατου ρυθμοῦ και σχεδίου, ὅστις μόλις εἶδεν ἡμᾶς ἐξέπληγῃ ὅτι ἤλθομεν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, ἐνῶ περιεμένομεν ἡμᾶς διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς δεκάτης ὥρας.

— Ἡμεῖς ἠπορήσαμεν, μᾶς λέγει και ἐφοβήθημεν ὅτι δὲν θὰ ἔλθετε.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΕΠΙ ΤΩΙ ΘΑΝΑΤΩΙ

Τῆς πολυκλαύτου Δεσποίνης Μαλβίνας Παπαμανώλη, τὸ γένος Σεβαστοπούλου ἐκ Κων/πόλεως.

Ἄλθθεια εἶναι ἡ δειροτὸν κόσμῳ πῶς ἀφῆκες, Μαλβίνα· και στῆ σκοτεινιά τοῦ τάφου πῶς ἐμῆκες;

Πῶς ἀφῆσες τὸν ἄντρα σου τὴ μάνα· τὰ παιδιὰ σου; τ' ἀδέρφια σου; π' ἐμάγευε ἡ ἀγγελικὴ καρδιά σου;

Ὁ δύστυχος πατέρας σου! Ἐτρέξε γὰ προφτάση, ποῦ ἐπίστεψε πῶς λωντανὴ θὰ σὲ σφιχταγκαλιάσῃ* (*)

Και σ' ἠῦρε κρῦο λείψανον, στὸ νεκρικὸ κρεβάτι, Μὲ τ' ἀχειλάκι σου κλειστὸ και μὲ ὀδυμένο μάτι.

Ἀπάντεχα ἤρτε ὁ σκληρὸς ὁ χάρος γὰ σὲ πάρῃ, ποῦ ἦσον, τώρα δῶ, ἐσὺ ὀλη ζωὴ και χάρῃ.

Και ἐβασίλευ' ἡ χαρά, στὸ σπῆτι αὐτὸ χυμένη, γιὰτ' ἦσον σὺ, μέσα ἡκυρὰ κυρὰ χαριτωμένη.

Πένθος, τὸ σπῆτι ποῦ ἔλαμπε, βαθύ, τώρα σκεπάζει, πένθος. Ἐρρηγεῖ κι' ὁ θρῆνος του, πικρὸς, ἔσένα κράζει.

Ἐσ', ἦσον ποῦ τὸ ἐστόλιζες, μὲ χίλια δυὸ στολίδια κ' ἦτανε τὸ σαλόνι σου ἢ Ἐδέμ, μὲ τὰ παιγνίδια.

Ὅλοι, Μαλβίνα, ἐθρήνησαν, ἔλοι τὸ θανατὸ σου· βαθεῖα μᾶς ἀφῆσε πληγὴ ὁ ἀποχωρισμὸς σου.

Θάνατι γιὰ μᾶς ἡ μνήμη σου τὸ θαλερὸ βλαστάρι, ποῦ ὁ χρόνος δὲ θὰ δυνηθῇ, ἀπὸ ἐμᾶς, γὰ πάρῃ.

(*) Ἐτρέξε ἐκ Κων/πόλεως εἰς Ῥουχτοῦμίον, δίου ἢ Μαλβίνα, κατὰ τὸν τοκετόν, ἀπεβίωσε.

Στολήσετε το μνήμα της με λούλουδα περίσσια, φυτέψετε τριανταφυλλιάς, κι' Ιτιάς και κυπαρίσσια.

Θά ξρτουν, πού θά λυώσουνε τήν άνοιξη τά χιόνια, πικρά νά κηλαιθήσουνε νά κλάψουνε τ' άηδόνια.

Πού θά ύμνουν τήν ώμορφιά τήν άρετή τή χάρη, πού θά ύμνουνε μία θεά, πού 'ταν τής γής καμήρι.

Στολήσετέ το τώρα σεις, με άνθη, εκεί περίσσια, φυτέψετε τριανταφυλλιάς, κι' Ιτιάς και κυπαρίσσια.

Θάνα για μάς το μνήμα της ιερή προσκυνητάρι.

Έν Ρουχτσουκίφ

Άδαμαντία Άπέρη
τό γένος Δαλλαπόρτα.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΑΙΩΡΗΣΙΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΚΑΘΕΤΟΥ ΕΠΙΠΕΔΟΥ

Τό όντως περίεργον και ώρατον τουτο πείραμα εκτελείτε ως εξής:

Δάβετε ένα δόλον ή άλλο τι νόμισμα άργυρου, (φράγκον, νικελ κ.τ.λ.) θέσατε αυτό διά τής πλευράς των γραμμάτων επί επιπέδου ξυλίνου και κα-

θέτου, όσον επί τής έξωτερικής πλευράς βιβλιοθήκης καρύνης ή άλλου λείου επίπλου, προστριβόντες αυτό ισχυρώς εκ των άνω προς τά κάτω και πιέζοντες δραστηρίως αυτό επί του ξύλου και είτα αφήσατε αυτό ελεύθερον άποσύροντες τήν χειρά σας. Τότε το νόμισμα θά διαμείνη εκεί συγκεκολλημένον προς έκπληξιν πάντων, ένεκα τής άκολούθου αίτίας:

Διά τής έξασκουμένης προστριβής και πίεσεως, άποδιώκεται: δ μεταξύ του νομίσματος και τής λείας έπιφανείας του ξύλου ύπάρχων άτμοσφαιρικός άήρ και συνεπώς έν τοιαύτη περιπτώσει ή του έξωτερικού άτμοσφαιρικού άέρος πίεσις άρκει διά νά συγκρατήσει το νόμισμα έν αιώρησει.

Και ούτως επιτυγχάνεται το ώρατον και περίεργον τουτο πείραμα.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΙΟΚΑΟΥΣ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Ο ήλιος, ως γνωστόν δέν μαυρίζει το δέρμα του σώματος έν ώρα θέρους, αλλά πολλάκις και έν ώρα χειμῶνος, δε άπατώμενός τις εκ των θερμαντικών και ύγιεινών αυτού προτερημάτων, εκτίθεται εις τήν έπήρειαν αυτού πλέον του δέοντος.

Τι δέον άρα γενέσθαι έν τοιαύτη περιπτώσει; Δέον νά επανορθώσητε έγκαίρως το κακόν, διότι θά ύποστήτε τήν ανάγκην εις ήν ύποβάλλονται νεανίδες τινες, λαν φιλάρεσκοι, άτινες άμα φθάσωσιν εις ήλικίαν του άνταγωνισμού τής ώραιότητος των και άντιληφθώσι μετ' άπορίας, ότι μέχρι μὲν του λαιμού των είσι μελαμφά, κάτωθι δε τουτου και εις το επίλοιπον σώμα των, ότι είσι λευκά, καταφεύγουσιν εις τήν διά τεχνητών μέσων, δέξων ύδάτων και κόνεων και πόλτων διαλεύκανσιν του δέρματος του προσώπου των, καταστρέφουσαι έντελώς τήν έπιφάνειαν αυτών.

Λάβετε δθεν άμέσως όλίγον μανδανόν δν κόπτετε εις λεπτά τεμάχια και χύνετε επ' αυτού ύδωρ, βροχής, ει δυνατόν και αφήνεται επί 24 ώρας νά ησυχάση.

Μετά ταύτα περνάτε αυτό διά λεπτής οδόνης και πλύνετε το πρόσωπον εκάστην πρωίαν επί τινος ήμέρας. Δοκιμάσατε και θά εύχαριστηθείτε.

δ Ιατρός σας

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΠΡΟΧΕΙΡΟΝ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ

Ίδου έν πρόχειρον βαρόμετρον, όπερ συνειθίζουσιν έν Ευρώπη οι χωρικοί και ιδίως οι φυτολόγοι, όπταν θέλουν νά ίδουν, ά θά επακολουθήση καλός ή κακός καιρός.

Λαμβάνουν μίαν γάστραν, τήν όποιαν πληρούν δι' ύγρας άμμου και θέτουν επ' αυτής κώνον ελάτης (κουκουνάρι) καθέτως.

Άν προμηνύεται καλός καιρός, άνοιγουν τά πέταλα του καρπού άν δε προμηνύεται κακός, τότε τά πέταλα μένουσιν κλειστά.

ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΝ

Διά νά κατορθώσωμεν ώστε το πετρέλαιον νά καιή ζωηρότερον, δέον νά προσθέσωμεν όλίγην ποσότητα κάμφορας, δηλ. τεμάχιον μεγέθους μικρού καρπού άρκεϊ διά δύο εβδομάδας, τήν όποιαν τρίβωμεν εις κόνην και εισάγωμεν εις το δοχείον τής λυχνίας, ένθα εύρίσκειται το πετρέλαιον.

Τοιοτοτρόπως άπολαμβάνομεν φλόγα, ήτις καιεί ζωηρότερον και χωρίς νά καπνίζει

Δελτίον

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Ο ταγματάρχης Τζέμμεττ έλαβε καθέκλαν άπέναντι τής ζενιζούσης; αυτόν, ήτις έθαίρμαινε τους γλαφυρούς και χαρλεντας πόδας τής πηλίσιον τής πυράς. Είχον το πρώτον συναντηθή, δε αυτός μὲν ήτο 30ούτης, αυτή δε 25έτις. Δέν είχον δε ίδει άλλήλους, άπότцу αυτός μὲν έγινε 50ούτης και αυτή είχεν έπωφεληθή του πρώην μεγαλείου τής νυμφουθίσα άνεήτως. Ούτω δε αί παλαιά των σχέσεις, άν και έξηκολούθησαν νά ήνε οικείαι, δέν ήσαν όμως πλέον βωμαντικά. Διά σειράς συμπαθών εκφράσεων εύρισκεν αυτή πάντοτε νά εύχαριστῆ τον αιώνιως νομολογούντα φλακρόν, διότι ήτο ήδη σοβαρός και φαλακρός, δε αυτή είχε ρίψη το παιδικόν της βλέμμα επ' αυτού και ήδη, μετά πάροδον τετάρτου αιώνος, ή έριυνα τής χηρείας τής τον εύρισκεν άκριβώς τον αυτόν, εκτός μόνον, ότι ή κόμη και ό μύσταξ του ήσαν πλέον ψαρός, και ή σοβαρότης του προσώπου του μετεβλήθη εις ποιάν τινα βλοσυρότητα.

Άν δέν είχε μεταβληθή αυτός πάρα πολύ, έν τῷ σκόφωτι του γραφείου τής και αυτή ούχ' ήττον ούδόλως τῷ έφαινετο ήλικιωμένη ή κόρη έγεινε τελεία γυνή, και πράγματι, χήρα 40ούτης δέν δύναται επίτηδελως νά προσποιηται εύφωιαν. Ούχ' ήττον τά χαρακτηριστικά τής κάλλος μάλλον ή λύπην έξεφραζον.

Ήσαν μόνον και θά διέμενον εύχαρίστως μόνον, διότι το κυνήγιον τής τυφλομυίας βασανισμένων καρδιών δέν πρέπει νά παίζεται έν συντροφία.

— «Φαίνεσθε καλά» παρετήρησεν αυτή ακαλίτερον ή δε τελευταίον σās είδον.»

Η περίστασις, εις ήν αυτή ανεφέρετο ήτο το νυμφικόν της γεύμα και βεβαίως ό τότε λοχαγός του πεζικού δέν τῷ έφαινετο πάρα πολύ καλά εκείνην τήν ήμέραν.

«Σās εύχαριστῶ,» ειπε νεύων άυστηρῶς. «Είμαι άρκετά καλά. Και σεις, είσθε καλά, ως πάντοτε, ύποθέτω.»

Αυτη έμειδιάσε διά τήν άπειρόκαλον εκφρασιν. «Είσθε, αιώνιως ειρων παρατηρῶ.»

«Εγώ ειρων!» ειπεν έρυθρίασας. «Εγώ, όχι. Άλλ' ενόμιζα ότι ήσθε τόσο καλά, και ένθυ-

μούμαι, ότι πάντοτε έφαινεσθε ούτω. Δέν είνε άλλθής;

Αυτη δέν προϋτίθετο ν' άρχιση άστεισμού; μετ' αυτού άλλα δέν ήδυνήθη ν' άντισταθῆ επί τέλους εις αυτόν τον πειρασμόν.

Έσιώπη με διαπύρους χαμηλωμένους όφθαλμούς, πριν ή άποκριθῆ: «Ναι, δε με έγνωρίσανε ήμην καλά.» Και μετá μικράν διακοπήν: «Άπό τότε δέν ήμην πάντοτε τόσο πολύ, πολύ καλά.» Και μετá νεάν διακοπήν, καθ' ήν οι όφθαλμοί της έπλανώντο ραιδρεί από τής πυράς προς το πρόσωπον του και εκείθεν έβρίφθησαν σοβαροί επί τής άλύσευ του ώρολογίου του: «Αλλά βλέπετε, ότι παραμένω και πάλιν όπως μ' έγνωρίσατε.»

Ο συνταγματάρχης Τζέμμεττ ήτο εκστατικός. Ξυτιδες εις σασετιρίδος άπήνθιζον επί του προσώπου του, και έδοκίμαζε ν' ανακαλέση λόγους, ού; έφαντάσθη, πριν ή αί ξυτιδες έλθουν' άλλ' ή ψυχρολογία των φράσεων τον συνέτριβε τώρα και ειπε με πολύ όλίγην συγκίνησιν: «Ούτω έχασατε τον πάππουν κατόπιν όλων.»

— «Συνήθιζα νά σās άποκαλώ Πάππουν ήρώτησεν αυτη, διότι πράγματι το είχε λησμονήσει. «Διατί θά σās είχα άποκαλέση ούτω;»

Η δεξιά χείρ έπαίξε το κομβολόγιόν του. «Νεμίζω, κατά πρώτον, ήτο δι' εκείνο,» ειπεν. Αυτη έξεπλάγη. «Διά ποιόν; ήρώτησεν.

Ο συνταγματάρχης Τζέμμεττ εκάμφθη έν τῷ καθέκλα του. «Διότι δέν είχε κόμην εις τήν κορυφήν τής κεφαλῆς μου. Άλλά δέν ήμην και τόσο πολύ γέρων, δέν τό είξεύρετε;» άπεκρίθη αυτός.

Η χήρα τρόπεν τινά έχαιρετο γελῶσα, και λέγει. «Σās έξεδιχθήην! Η κόμη μου τώρα μόλις άρχίζει νά άραιούται και είμαι 39 έτών.»

— Αυτός μετá πείσματος άνεπήδησεν. διότι πρό πολλού ήδη τῷ είχε ζωρήση βροχιόλιον επί τῷ 40ετηρίδι της, ώστε θά ήτο ήδη πολύ άνωτέρας ήλικίας.

Αυτη παρετήρησεν, ότι είχε κάμει έν σφάλμα και σπεύδει νά το επανορθώση. — «Μά μου λέγετε, ότι υμεις ήξεύρετε καλλίτερα,» τῷ λέγει σαρκαστικῶς, «άφου ή έπετηρίς μου είνε τον Φεβρουάριον, δύναται νά μοι έπιτραπῆ νά τήν φυλάττω μόνον κατά τά είσεκτα έτη (είμαι, ως τό λέγει, πολύ πλέον ή 39 έτών). Επομένως πολύ ένωρίς θά έχω όλιγωτέραν από υμās κόμην. Δέν με πιστεύετε.»

— Έσεισε τήν κεφαλήν του δυσπιστών. — Προσεκτικῶς αυτη τότε απέλυσεν ήμίσειαν περιπευ δωδεκάδα καρφοβελονών και έλαβέν από το κέντρον τής κόμης της δίπλαν ούχι μεγάλων διαστάσεων. — «Είνε ιδιική μου» παρετήρησεν αϊφνης. «Άπεκόπη, δε ήμην πολύ, όχι πολύ πολύ καλά — και τήν έφύλαξα. Τώρα ίδε τήν φαλακράν μου κορυφήν.»

«Ω: προσεγγίζω» λειψανοθήκη ο ταγματάρχης εξέτελεσε την παράκλησίν της. Δύο τῶν μακρῶν δακτύλων του, εισόδσαντες εἰς τὴν κόμην της, ἀπεκάλυψαν αὐτῇ τελείως φαλακρὸν διάστημα, ἀκριβῶς οὐχὶ εὐρύτερον νομίσματος πενταλέπτου. Ἴσως εἶχε ποτε καλυφθῆ ἀπὸ λευκοφαιον τρίχωμα.

«Δύνασθε νὰ μοὶ δώσητε τίποτε νὰ τὴν κάμω ν' αὐξήσῃ πάλιν; ἠρώτησα μετ' οἴκτου.

Ἡ καρδία τοῦ ταγματάρχου ἐπαλλεν, ἐν ᾧ ἐκυπτε καὶ ἠσπάζετο τὸ μέρος αὐτό, ἀλλὰ τὸ φίλημα καθ' αὐτὸ ἦτον εὐλαβές. Ἡ ἐκπληξίς της χήρας ἐμερίζετο ἐξ ἴσου μεταξύ τῆς κριψότητος καὶ αὐστηρότητος του. Ἐθαύμαζε τί θὰ ἔκαμνε κατόπιν.

«Ἐλπίζω, δὲν εἶσθε ὠργισμένη ἐναντίον μου,» εἶπεν, ὁ ταγματάρχης.

«Ὦ, ὄχι, ἀγαπητὴ Πάππε», ἀπεκρίθη μετ' ἴγην πονηρίας. «Καθίσατε καὶ εἰπατέ μοι ὅλα περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας: περὶ τῶν κατορθωμάτων σας εἰς τὴν Ἀνατολήν. Ἐπιθυμῶ λεπτομερῶς νὰ τὰ ἀκούσω· διότι αἱ πληροφορίες τῶν ἐφημερίδων εἶνε τόσον μωραὶ, ὥστε οὐδέποτε δύναμαι νὰ τὰς ἐννοήσω.»

«Κατορθώματα!» ἀνεφώνησεν ὁ ταγματάρχης: Οὐδέποτε ἐπράξα κανέν.»

«Μὴ εἶσθε μετρίφρων πρὸς παλαιὰν, γηραιὰν φίλην,» ἀπεκρίθη. «Ἦκουσα τί ἐκάματε εἰς τὰ Μελαίνα ὄρη — ἢ ἦσαν Κουανᾶ; ἐν τούτοις ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω ἀκριβῶς τί ἦτο.»

«Εἰς τὴν τιμὴν μου, διεκύρηξεν ὁ ταγματάρχης, «οὐδέποτε ἐπράξα τι καθόλου.»

«Τί;» ἀνεφώνησεν ἡ χήρα, γελῶσα. «Δὲν ἐβαλίσατέ ποτε ἀπὸ τίνος θέσεως πρὸς ἄλλην τινὰ θέσιν χάριν ἐνισχύσεως, φέροντες τὰ πυροβόλα σας ὑπεράνω χιονισμένου βουνού;

«Ἄ! Ἦξεύρω περὶ τίνος σκέπτεσθε,» εἶπεν ὁ ταγματάρχης. «Ἀνθρώπος τις ὀνομαζόμενος Χουίππετ ἐπράξεν αὐτό. Ἐκαμε πολὺν κρότον: πραγματικῶς ἐπρεπε νὰ τὸν γνωρίζετε.»

«Αἱ ἐφημερίδες ἔλεγον, ὅτι σεῖς τὸ ἐπράξατε,» ἀντέτεινεν ἡ χήρα.

«Ἦτο σύγχυσις εἰς τὰ ὀνόματα Τζέμμεττ καὶ Χουίππετ. Ὁ Χουίππετ οὐδὲν περὶ αὐτοῦ εἶπεν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα διωρθώθη ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.»

«Οὐδεμίαν ὁμοιότητα βλέπω μεταξύ τῶν λέξεων Τζέμμεττ καὶ Χουίππετ,» διεμαρτυρήθη ἡ χήρα.

«Ναί, εἰς τὸν τηλεγραφικὸν ὁμοῦ κώδικα εἶνε ἐντελῶς ὁμοῖα.»

«Τί ἀνόητοι αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες!» ἀνεφώνησεν αἰφνης ἡ χήρα μετ' ἀγανακτήσεως.

«Δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσον ἀνόητοι ἀντέτεινεν ὁ ταγματάρχης.

«Διότι ἠδύνατο κατ' εἰσήγησιν αἰφνης ἐμοῦ νὰ ἐγείνεν αὐτό.»

«Τί ἐννοεῖτε;» ἠρώτησεν ἡ χήρα πανούργως.

«Καλὰ, ἰδοῦ» ἀπεκρίθη ὁ ταγματάρχης ἡρέμα: «Τὸ Ἄλι-Πινδαχ, ὅπου ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ Μπέν Γουλλιέλμου, ὃν ἐπρόκειτο νὰ ἐνισχύσωμεν, ἦτο εἰς τὴν κορυφὴν ἰσοσκελοῦς τρίγωνου, οὐτινος πλευρὰ ἠγγμένη μεταξύ τοῦ φρουρίου Νίκολσον, ὅπου ἤμην ἐγὼ, θὰ ἦτο ἡ βῆσις.»

«Τοιαύτας μεταφορὰς δὲν ἐννοῶ,» ἀπεκρίθη ἡ χήρα μετὰ δυσαρρεσκείας.

«Δὲν δύνασθε νὰ μεταχειρίζεσθε καθαρὰ ἀγγλικά;»

«Θέλω νὰ εἶπω,» εἶπεν ὁ ταγματάρχης μετ' ἀπελπισίας, «ὅτι ὁ Χουίππετ καὶ ἐγὼ ἀπειχομεν ἐξ ἴσου ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Γουλλιέλμου-Μπέν καὶ ἐγὼ μὲν ἐπρόκειτο νὰ βαδίσω διὰ τίνος κοιλάδος, αὐτὸς δὲ δι' ὑψηλοῦ χιονοσκεποῦς ὄρους.»

«Καὶ διατί δὲν τὸ ἔκαμνες αὐτό, σύ;» ἠρώτησεν ἡ χήρα.

«Ἦξεύρεις, ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξα ἐπιτήδειος δι' ἀναβάσεις ἐπὶ ὑψηλῶν ὄρων,» ἀπεκρίθη ὁ ταγματάρχης ταπεινῶς.

«Δὲν θέλετε νὰ εἰπῆτε, ὅτι ἐφοβείσθε;» Ὁ ταγματάρχης ἐπένευσεν. «Ἐφοβούμην.»

Ἐπεριμένεν ὄλιγον ἀκόμη πρὶν ἢ ἐκφέρει ὅτι ἠγνόει, ὅτι ἦτο ὕβρις: «Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω διατί τότε δὲν ἠκολουθήσατε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρός σας.»

«Δὲν εἶχον ἀρκετὸν νοῦν δι' αὐτό,» εἶπεν ἀπλῶς. «Ἐκτὸς τούτου, δὲν εἰξεύρω τί θὰ ἀπογείνω μετὰ ἐν ἔτος ἀκόμη.»

«Τί συμβαίνει λοιπόν;» ἠρώτησεν αὐτὴ.

«Θὰ παυθῶ,» τῆς εἶπεν. «Τὸ ὄριον τῆς ἡλικίας πίπτει βαρέως ἐπὶ ἀνθρώπου ὡς ἐγὼ, ὅστις οὐδέποτε ἔτυχε νὰ διακριθῆ.»

«Ἐνόμιζα, ὅτι εἶχετε τὴν τύχην τοῦ Χουίππετ,» τὸν διέκοψεν.

Διὰ μίαν στιγμὴν τὴν προσέβλεψεν ἠλιθίως τέλος εἶπεν ἄνευ πικρίας, ἀλλ' ἐπιπλητικῶς ὡς πατὴρ πρὸς τέκνον: «Βλέπω, ὅτι δὲν με ἔχετε ἐννοήσει. Ἐχετε ἴσως λησμονήσει, ὅτι ὁ σύζυγός σας με ἀπεκάλει «ὁ στρατιώτης τοῦ καθήκοντος.»

«Ναί,» ἐπανέλαβεν αὐτὴ χωρὶς νὰ ἀναλογίζηται τοὺς λόγους της, καὶ τὸ ἀνήγγειλεν ὡς τις φοβούμενος θεὸν ἢ ἀνθρώπον ἢ δι' ἑαυτὸν.

Καὶ οἱ ὀδόντες της ἐκλείσθησαν πρὸ τῆς γλώσσης της μόλις εἶπε τὴν τελευταίαν αὐτὴν λέξιν. Διότι ὁ ταγματάρχης ἠγέρθη καὶ ἐκινήθη. «Βλέπω ὅτι ὑπῆρξα αὐτόκλητος πρὸς ὑμᾶς, ἐν θὰ ἐπαναλάβω τὴν ἀδιακρίσιάν μου. Χαίρετε.»

«Χαίρετε!» ἀνταπήνησε μηχανικῶς καὶ ἤγγισε τὸν κώδωνα. Δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ τὸν κρατήσῃ, ἀλλὰ προσέβλεψε προσεκτικῶς πρὸς

τὴν θύραν, ὅτε εἶχεν αὐτὴ κλεισθῆ ὀπισθεν αὐτοῦ.

Δέκα ἡμέρας βραδύτερον ἐλόμβανεν ἡ χήρα ἐπιστολὴν ἀπὸ αὐτὸν φέρουσαν τὴν ταχ. σφραγίδα τοῦ Σούθαμπτον. «Ἀναχωρῶ διὰ τὸ Τιράχ,» ἔλεγεν, «ἵνα διευθύνω ἐν τάγμα. Ἐὰν εἶχον πράξῃ ὅτι ἐπιθυμεῖτε εἰς τὰ Μελαίνα-ὄρη, ἤθελον βίφκοινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν 5 χιλιάδων ἀνθρώπων, τῶν γυναικῶν καὶ τέκνων. Ἐφοβούμην νὰ τὸ κάμω. Ἴσως ἐν τῇ νέα ταύτη περιπτώσει θὰ δυνηθῶ νὰ παρουσιάσω τὸν Στρατιώτην τοῦ Καθήκοντος ἐν καλλιτέρα λαμπρότητι.

«Μ' ὅλα αὐτά, εἰμπορεῖ νὰ εἶνε εἴρων,» εἶπεν ἡ χήρα ἅμα ἀναγνώσασα τὴν ἐπιστολήν, καὶ ἐθαύμαζε ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀποστράτευσιν. Ἐκρινε καλὸν νὰ τῇ γράψῃ. Ὁ ταγματάρχης ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν τῆς χήρας τὴν πρωίαν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ τάγμα του ἐπρόκειτο νὰ προσβάλῃ τὴν θέσιν τοῦ ἐχθροῦ. Ἦτον ἡ πρώτη μάχη, καθ' ἣν εὐρέθη ἀπόλυτος διευθυντὴς καὶ ἡ περίστασις δὲν ἐπέτρεπεν ἀναγνωσῆν ἐπιστολῆς γυναικὸς καὶ ἰδίᾳ ἀγαπωμένης. Ἦτο Στρατιώτης τοῦ Καθήκοντος, δι' ὃ καίτοι ἡ ἐπαφὴ αὐτῆς ἐφλεγε τοὺς δακτύλους του, τὴν ἔθηκεν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἀριστεροῦ τοῦ κόλπου, χωρὶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ἦτο καλὸν, ἐσκέπτετο, νὰ ἔχῃ τὸ γράμμα της πλησίον τῆς καρδίας του· ἀλλ' ἐμέμφετο σχεδὸν ἑαυτοῦ, διότι ἐσκέπτετο πολὺ περὶ αὐτῆς.

Τὰ πρᾶγματα δὲν ἐπῆγαιναν τόσον καλῶς ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ ταύτῃ, ὥστε νὰ δώσῃ σημάσιαν εἰς τὰς ἰδικὰς του ὑποθέσεις. Εἰς ὄνοματι Γουίντερ, ὅστις διηθῆνεν ἐν τάγμα εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ λόφου πέραν σκεπτόμενος περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ κέρδους του παρὰ τῇ ἐπιτελείᾳ του, εἶχε θυσιάσῃ τὸ καλλίτερον μέρος τῶν πυροβόλων κακῶς οἰκονομηθέντος πυροβολικοῦ. Ἐὰν ὁ Τζέμμεττ ἠκολούθει τὸ παράδειγμα του ἤθελον βίφκοινδυνεύσῃ νὰ καταστραφῶσιν ὑπὸ τῆς μεγαλειτέρας δυνάμεως τῶν ἐχθρῶν. Ὡς ἦσαν τὰ πρᾶγματα, ἐπρεπε νὰ ἀντιμετωπίσῃ πολὺ ἀνωτέραν δύναμιν, ἵνα ἐπαναρθῶσῃ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Γουίντερ. Ὁ ὑπασπιστής του τῇ εἶχε παρατηρήσῃ, ὅτι ἡ ἀφροσύνη τοῦ Γουίντερ ἦτο ὠφέλιμος, τόσῳ πολὺ, ὥστε αὐτὸς ὁ Τζέμμεττ θὰ ἦτο βέβαιος περὶ ἀποτελεσμάτων τοῦ κέρδους του παρὰ τῇ ἐπιτελείᾳ τώρα, ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποτυχίας αὐτῆς.

Ἐἰς ἀπάντησιν ὁ Τζέμμεττ ἐπράξεν ὅτι αἰφνης ἐνεπνεύσθη: ἐμυκτήρισε τὸν ὑπασπιστήν, ὅστις ἀπεμακρύνθη γελῶν. Οἱ ἐχθροὶ εἶχον τοποθετήσῃ δύο τῶν συλλεφθέντων τεσσάρων πυροβόλων κατὰ τοῦ Τζέμμεττ, καὶ ὁ ὑπασπιστής ἐπρόκειτο νὰ ἀρχίσῃ τὴν μάχην ἀπελαύνων αὐτούς μακρὰν τῶν ἀρμάτων διὰ μίας ἢ δύο περιστροφῶν. Ἄλλ' ὁ Τζέμμεττ δὲν ἤθελε νὰ

τὸ ἀκούσῃ. «Ὅχι, ὄχι, ἔλεγεν» ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπομεινόμεν νὰ κτυπηθῶμεν ὄλιγον ὑπὸ αὐτῶν μέχρις οὗ πλησιάζωμεν ἄρκετά, ὥστε νὰ περικυκλώσωμεν τοὺς πυροβολητάς. Πυροβολοῦν πολὺ βραδέως, παρατάσσονται κακῶς, ἐν θέτουν καταλλήλως τὰ τυφέκια καὶ ἔχουσι μίαν μόνον σειρὰν ὀπισθοφυλακῆς.»

Ἡ θέλησις τοῦ Τζέμμεττ ἐξετελέσθη. Ὁ ὑπασπιστής ἦτο ἀνθρώπος τῆς φάλαγγος. Ὅτε μία τῶν ἐχθρικών βομβῶν, ἡ πρώτη ἦτις συνέβη νὰ διευθυνθῆ καταλλήλως, ἐφόνευσεν ἕνα σαλπικτην καὶ ἐξ ἀνδρᾶς, γογγυσμὸς διέφυγεν διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ζωῆς. Ὁ Τζέμμεττ ὤμων, ὅστις εἶδε μετ' ἠμικλειστον ὄφθαλμόν, ὅτι τὰ πρᾶγματα ἐπῆγαιναν ὡς αὐτὸς τὰ ἐπεθύμει, ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἐπιπιλοῦ τοῦ ἵνα κτυπήσῃ ἑλαφρὰ τὸν ἀγαπημένον του ἐπὶ τοῦ ὤμου. «Φίλε μου,» εἶπε. «Ἦμπορεῖ νὰ εἶνε ἀπάνθρωπον, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ἀπεκάλουν καταστροφήν καὶ ἐὰν ἀκόμη εἴχοσιν ἐπὶ πλέον ἄνδρες καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἐπρόκειτο νὰ ἀπολεσθῶμεν, ἐὰν κερδήσωμεν τὴν ἡμέραν καὶ ἀναλαβόντες ἐκεῖνα τὰ πυροβόλα, ἐφ' ὅσον ἀνὴρ τόσον καλῶς ὡς ὑμεῖς μένετε διὰ τὰ ἀαλάθη τὴν θέσιν μου.»

«Συγγνώμην, Στρατηγέ,» εἶπεν ὁ ὑπασπιστής «ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἐκτίθισθε τόσῳ· διότι δὲν εἶμαι ἄρκετὰ ἱκανός, διὰ νὰ κάμω τὸ ἔργον σας, καίτοι εὐχαρίστως ἤθελον δοκιμάσῃ.»

Καὶ ἀκριβῶς τότε ἕτερον τεμάχιον βομβᾶς — τὸ τελευταῖον ὅπερ ἔβριψεν ὁ ἐχθρὸς ἐκείνην τὴν ἡμέραν — ἐκτύπησε κατὰ τοῦ γόνατος τοῦ Τζέμμεττ, ὅστις ἐπεσε βαρέως κατακέφαλα.

«Ἦξεύρετε τί θὰ κάμετε» εἶπεν ὁ Τζέμμεττ εἰς τὸν ὑπασπιστήν, μόλις ἀνέλαβε μίαν ὠραν βραδύτερον ἀπὸ τὸ ζαλιστικὸν ἀποτέλεσμα τῆς πτώσεώς του.

«Ἐτελείωσεν,» ἀπεκρίθη ὁ ὑπασπιστής. «Τὰ βλήματα ἐκαθάρισαν τὰς κορυφογραμμάς, ἀνελάβομεν τὰ πυροβόλα σῶα καὶ ἀβλαβῆ, καὶ αἱ ὁδοὶ οὐδὲν οὐκ αἰχμαλώτους κάτω εἰς τὴν πεδιάδα.»

«Ἰδοῦ ἐγὼ!» διεκλήρυξεν ἡ ταγματάρχης, «καὶ πόσον θὰ ζήσω;» ἠρώτησεν.

«Ἄλλοίμονον! πῶς θὰ τὸ ἐγνώριζον αὐτό,» ἀπεκρίθη ὁ ὑπασπιστής. «Εἵκοσιν ἔτη, εἰκοσιπέντε, κατὶ πλέον τῶν ἑκατοντηντήκοντα. Πολὺ ἄρκετὰ διὰ νὰ ἐνταφιάσῃς τὸ τάγμα ὅπως ὅποτε.»

«Ἐσκέφθητε νὰ ἀποτελειώσῃς διὰ πιστολίου τὸν ἵππον μου; ἠρώτησεν ὁ Τζέμμεττ.

Τὸ πτωχὸν ζῶον ἀπέθανεν ἤδη, βληθέν. Τὸ χεῖλος τοῦ Τζέμμεττ ὑπέτρμεν. «Μὰ τὸν θεόν, ἐνόμισα, ὅτι θὰ ἀπέθνησκον καὶ ἐγὼ ὡσαύτως: ἦτο πολὺ συμπαθὴς.»

«Καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὸ τάγμα» προσέθηκεν ὁ ὑπασπιστής.

— «Τί μοι συνέβη; ενόμισα, ότι ησθάνθη την απώλειαν της κνήμης μου.»

— «Ναι, εν βλεμμα την εκτύπωση φοβούμαι ότι θα χωλαίνετε ολίγον και ένεκα της παλαιάς ούλης.»

— «Έννοείτε, ότι πρέπει να αποκοπή;»

— «Όχι, δεν είναι και τόσο επικίνδυνον — μόνον χρειάζεται απόλυτος ανάπαυσις — και ιδού το άρχηγείον, δεν ήξεύρετε;»

— «Ίσως είμαι πολύ γέρον, ώστε να φροντίσω δι' αυτό, άλλ' ύποθέτω, ότι δυσκόλως θα με αποσύρουν τώρα.»

— «Θα σας κάμουν άρχιστράτηγον πιθανότερον,» είπαν ο Υπασπιστής.

Τέλος ο Τζέμμεττ υπηγόρευσε εν δέκα γραμμών απολογισμόν προς τον Υπασπιστήν και ότι ο τελευταίος είχε αναχωρήσει δια να τον αποστείλη, ανεμνήσθη της επιστολής της χήρας.

— «Επεθύμει πολύ αυτήν και τεύτο τον έκαμα να λησμονήση την χωλότητά του άφ' ενός και το άρχηγείον άφ' έτέρου.»

— «Η επιστολή της έτελειώσε με τας λέξεις: «Δός μοι τον όρισμόν του Στρατιώτου του καθήκοντος, ίνα λάβη την θέσιν του μωρου εκείνου, όν έσφαλμένοι είδωσα.»

Ο Τζέμμεττ έθηκε την επιστολήν εντός του φακέλλου και τον φάκελλον εντός του θυλακίου του· ή δε καρδιά του πλήρης υπερηφάνιας προσπαθεί να έξεύρη τον επιθυμητόν όρισμόν.

Αί σκέψεις του διεκόπησαν υπό της επανόδου του Υπασπιστου, ακριβώς μεθ' όρμης και πατάγου. — «Εκείνος ο Γουίντερ ανέλαβε πάλιν την θέσιν του:» είπεν «άπαιτεί ήδη ενίσχυσιν, διότι διατελεί εν αποκλεισμῳ.»

— «Τί θέλει;» ήρώτησεν ο Τζέμμετ, στρέφων τὰ νῶτα.

— «Λέγει ότι περιεκυκλώθη, και δεν δύναται να διεξέλθη άνευ μεγάλων άπωλειών.»

Ο Τζέμμετ άργίσθη ολίγον. «Είναι αίσχος,» είπεν. «Οί άνθρωποι μου θα είναι ήδη κεκμηκότες ως κύνες. Δυσκολεύομαι τίνα πράξω.»

— «Εγώ ήξεύρω τί θα έκαμνα,» διέκοψεν ο Υπασπιστής.

— «Τί ήθέλατε κάμει;» ήρώτησεν ο ταγματάρχης.

— «Θα τον άφηνα να υπάγη εις τον διάβολον.»

— «Δησιμονείτε τον έαυτόν σας,» είπεν ο Τζέμμεττ, «Αυτό δεν γίνεται. Πρέπει να κάμωμεν ό,τι δύναμεθα δια να τον βοηθήσωμεν.»

— «Έκαστον άνθρωπον τον όποιον θα στέλλετε πρέπει να τον διαγράψετε,» είπεν ο Υπασπιστής. «Και χάνετε ούτω τους καρπούς της νίκης σας.»

— «Καλλίτερον τούτο,» απεκρίθη ο Τζέμμεττ, «παρά να υποστῶμεν ήτταν.»

— «Καλλίτερον δια τον Γουίντερ, ίσως,» έγόγγισεν ο Υπασπιστής. «άλλ' όχι δι' ήμας.»

— «Καλλίτερον δια τον Βρεττανικόν στρα-

τόν,» απεκρίθη ο Τζέμμεττ. «Προσκάλεσον τους άνδρας εις σύναξιν.»

Ο Υπασπιστής έστράφη επί της πτέρυγς του άλλ' ο Τζέμμεττ δεν ήκουσε πρόσκλησιν δια σάλπιγγος. Αντί τούτου ο Υπασπιστής έφερε τον χειρουργόν.

Τότε ο Τζέμμεττ έμαθεν, ότι όλοιποια ενός μιλίου τροχάδην τῷ ήθελε στοιχίσει βέβαιον θάνατον και ησθάνθη έαυτόν μεταπίπτοντα από της άπελπισίας, διότι είχεν ιδιόρρυθμον πνεύμα, όπερ δεν ησθάνετο τόσον ήρωισμόν όσην έχουσαι εν τούτοις πάν ό,τι είπεν ήτο: «Κάλεσον τους άνδρας εις σύναξιν.»

— «Πόσου; άνδρας θα λάβω μαζί μου;» ήρώτησεν ο Υπασπιστής.

— «Πάντα ζώντα εκτός έμου,» απεκρίθη ο Τζέμμεττ.

— «Ε;» είπεν ο Υπασπιστής: — Ένόμιζεν ότι ο άρχηγός του είχε λησμονήσει την σημασίαν του Αφγανικού πολέμου.

Ο Τζέμμεττ έμειδιάσεν. «Θα αποβοούν δια καλώς,» είπεν. «Ο ίατρος μοι διάταξε ναρκωτικόν φάρμακον. — Εφέρατε γραφίδα και φάκελλον;»

Ότε ο Υπασπιστής έφερε τον φάκελλον και άπεχειρήτησε τελευταίον τον Τζέμμεττ, ο τελευταίος άπεμακρύθη με τον φάκελλον ανά χείρας. Απύθυεν επιστολήν προς την χήραν με έσώκληστον την επιστολήν της, και τας εξής λέξεις γεγραμμένας κάτωθι: — «Αγαπητόν μοι τέκνον, Στρατιώτης του Καθήκοντος είναι εκείνος, όστις φοβείται μόνον να σφάλη εν τῷ καθήκοντί του. — Πάππους.»

Έκ του άγγλικου

Παναγιώτης Α. Παπαθανασίου

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

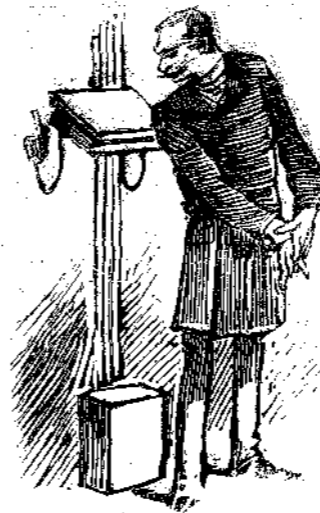
Η ΕΣΦΑΝΙΣΙΣ ΕΝΟΣ ΠΑΙΓΝΙΟ ΧΑΡΤΟΥ

Πώς δυνάμεθα εν παιγνιόχαρτον, εν παραδείγματι τὸ πέντε καρρό, τιθέμενον εις επήκοον πάντων τῶν παρευστών ανωθι της ομάδος τῶν παιγνιοχαρτων, ήτοι επί της τράπουλας, να εξαφανισθῇ εκείθιν απροσδοκίτως;

Προβαίνετε ως εξής:

Μουσχεύετε δια της γλώσσης ή δια του δακτύλου, χωρίς ν' αντιληφθῶσι τούτου οι παρευστές την ράχιν της άριστερας χειρός σας και τιθέντες ταύτην επί του παιγνιοχαρτου, όπερ σκοπεύετε να υπεξαιρέσητε, λέγετε εις τινα Κύριον ή Κυρίαν να πληξῇ έλαφρώς τρίς την χείρα σας ταύτην. Τούτου δε γενομένου, θέτετε την δεξιάν παλάμην σας επί της άριστερας και μετά ταχύτητος έγείρετε και τας δύο, ενῶ τὸ παιγνιόχαρτον έχει προσκολληθῇ και παρακολούθηση την χείρα σας, με τρόπον έννοείται, χωρίς να φανερωθῇ ή πράξις. Τότε λέγετε να έγείρωσι τὸ ανωθι παιγνιόχαρτον και μετ' εκπλήξεως βλέπουσιν ότι εξαφανισθῇ.

Ρουξ

Πρό του τηλεφώνου. Υπουργείον. Πως πηγαίνουν αι εκλογαι; Νομάρχης. Πολύ σκοτειναι και αμφίβολαι. Αι διαταγαί σας; Υπουργείον. Παραγγειλητε εις τους ήμετερους να επιτύχουν. Νομάρχης. Θα τους τὸ παραγγειλω.

Μεταξύ κυνηγών.

— Τι χρειάζεται ο έρυθρούς σταυρός μεταξύ των κυνηγών; Μήπως είσθε δια την νοσηλείαν των θυμάτων; — Όχι, φίλε μου, κυνηγῶ τὸ περιζήτητον μικρόβιον του τύφου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Διδάσκαλος τις ήθετο επί της θύρας της οικίας του την εξής επιγραφήν. «Ουδεις κακός εισελθέτω εντεύθεν». Ο δε Διογένης αναγνώσας τούτο ήρώτησε. «Πόθεν λοιπόν θα εισέλθῃ ο διδάσκαλος;»

Πώς όκνηρέ, έλεγεν εις πατήρ εις τὸ τέκνον του. κοιμάσαι άκοιμη, ενῶ ο ήλιος έχει ανατείλει πρό δύο ώρων;

Τί πταίω εγώ, πάτερ μου, αν ο ήλιος έγείρεται τὸσον ένωρίς;

Ο Σωκράτης είχε γυναίκα κακήν, ήτις από πρωίας μέχρις έσπέρας ελοιδώριζε και εφώναζεν. Ημέραν δε τινά ενῶ ήτο πολύ εξωργισμένη, ο Σωκράτης εξήλθε της οικίας του, ίνα μη την άκούη, ότε αύτη θυμωθεΐσα τῷ ρίπτει εκ της θυρίδος εις την κεφαλήν τὸ σάρωθρον. Αλλ' ο Σωκράτης και πάλιν κρατήσας την όργην του, περιωρίσθη φιλοσοφικῶς να εΐπῃ: «Φυσικόν και τούτο, μετά τας βροντάς έρχονται οι κεραυνοί.

Σήμερον όμως είμεθα ήπιώτεροι, δεν πειράζομεν δια φάρμακερών λόγων αλλά δια γρόνθων και βοκάλων.

Ο Διογένης αποθήσκων ειπε, να μη τον θέσωσι εντός τάφου αλλά εις την επιφάνειαν της γης. Πως τῷ λέγει τότε φίλος του τις, τοιουτοτρόπως θα φαγηθῆς από τὰ άγρια θηρία και πτηνά. Ο δε Διογένης άπαντά, — Θέσατε εις τὸ πλευρόν μου μίαν ράβδον δια να τὰ διώκω. — Πως θα τὰ διώκῃ; τῷ λέγει ο φίλος του, αφού θα είσαι αναίσθητος. — Τότε απεκρίθη ο Διογένης — Τί με μέλλει λοιπόν, αν με φάγουν τὰ θηρία αφού θα είμαι αναίσθητος;

ΤΟ ΦΡΑΚΟΝ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ

Ο δούξ δε Φρονσάκ, υίός του άρχιστρατήγου δουκός δε Ρισχελιέ, εξήρχετο νύκτα τινά εκ του θεάτρου, φορών ωραιότατον φράκον.

Δύο λοπαδύται εύρον τον τρώστον τον οικειοποιηθῶσιν αυτό κατά τρόπον νοστιμώτατον. Ενώ εύρίσκετο εν τῷ θεάτρῳ, χωρίς να ενοήσῃ τι, νύκτα τινά τῷ άφηρεσαν τας δύο πτέρυγας του φράκου. Ο δούξ μετά την παραότασιν, πηγαίνει εις την λέσχην όπου δλο έμειδιάσαν ιδόντες αυτόν. Πειραχθείς δε ζητεΐ την αίτιαν του γέλωτος, και μετά λύπης του και έντροπιῆς μανθάνει, ότι η βελάδα του εστρέφετο πτερυγῶν και κατεντροπισθεΐς άμέσως εξέρχεται, άπορών δια την περίεργον δραπέτευσιν του ήμισθως αύτης. Την επομένην ήμέραν άνθρωπος τις καλῶς ένδεδυμένος παρουσιάζεται λίαν ένωρίς εις τὸ μέγαρον του δουκός και ζητεΐ να όμιλήσῃ εις αυτόν τον δούκα.

Έξυπνοῦν τον κ. δε Φρονσάκ, και εισάγουν τον ξενον, όστις τῷ λέγει.

— Υψηλότατε, έρχομαι εκ μερους του διευθυντου της Αστυνομίας, όστις έμαθεν ό,τι έπαθατε χθές την έσπέραν εις τὸ θεάτρον. Σας παρακαλεΐ δε να μου δώσετε τὸ φράκον του όποιου οι ευγενεις κλέπται σας άφηρεσαν τας πτέρυγας. Είναι αναγκαίον τούτο δια την άνακάλυψιν των λοπαδυτών

Ο δούξ, λίαν ευχαριστημένος δια την προθυμίαν της Αστυνομίας, τοις δίδει τὸ φράκον μετά πολλῶν μάλιστα ευχαριστιῶν, μη υποπτευθείς ποδῶς, ότι έγένετο και πάλιν τὸ παιγνιον των άστειοτάτων λοπαδυτών του, οτινις είχαν οικηθῆ ότι τὸ μέρος δεν αξίζει όσον τὸ δάον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

40. Γρίφος.

Ο — Κ 1 Κλα 2α

41. Γρίφος.

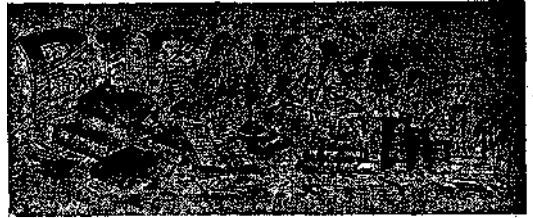
Η 3η ἦν Ε — φρ ἄς

42. Γρίφος.

Ω ΣΝ — λέων 6 ωρ 1 θη

43. Γρίφος.

Η Ξ Σ ἦν Ε ἀνά ΓΚΑ ἰα Κισσός

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ. Ἐξεδόθη τὸ 8ον τεῦχος, περιέχον διπλὸν πίνακα τῆς Ὀλυμπίας καὶ ἄρθρα ἀπὸ τὸν Δημητράκοπουλον μέχρι Ἐρηφαλοσύφιλς, ἐξ ὧν ἀναφέρονται τὰ Διαμαγνήτην Δικαστάσεις, Δραγούμης, Ἐγκεφαλικά κέντρα.

Ἐκαστον τεῦχος τιμᾶται λπ. 80. Ἐκδότης Μπέρκ καὶ Μπάρτ, πλατεία Συντάγματος.

ΤΑ ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ Η ΦΘΙΣΙΑΤΡΕΙΑ. Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν εἰς πολυτελέστατον τόμον μετὰ 18 εἰκόνων, περιέχον πλείστας μελέτας τοῦ ἱατροῦ κ. Βασιλείου Πατρικίου γραμματέως καὶ μέλους τοῦ ἱατροσυνεδρίου, περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι, Γαλλίᾳ, καὶ Γερμανίᾳ Φθισιατρειῶν περισπούδαστον μελέτην περὶ τῆς καταπολεμίσσεως τῆς φθίσεως ἐν Ἑλλάδι καὶ τῆς ἰδρύσεως Ἀσκληπιείου κτλ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

13ου ΤΕΥΧΟΥΣ

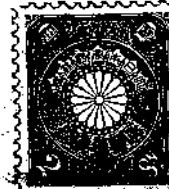
34. Δέλτα - ρίον = δελτάριον

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ κ. Αὐρηλία Πρίντεζη ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ κυρία Ἄγνη Πρίντεζη ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Παν. Α. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν καὶ ὁ κ. Παπασταύρου ἐξ Ἀθηνῶν.

35. Τὸ ἀλεξιθερόχιον διορθώθη

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ κ. Αὐρηλία Πρίντεζη ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν ἡ κ. Ἄγνη Πρίντεζη ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Παν. Α. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν

ΚΥΡΙΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΦΙΛΟΙ

Ὅσοι θέλετε νὰ πωλήσετε Κρητικὰ ἢ Ἑλληνικὰ γραμματόσημα παντὸς εἶδους εἰς τὰς μεγαλειτέρας τιμὰς. Ὅσοι θέλετε νὰ καμετε ἀνταλλαγὰς Ἑλληνικῶν ἢ Κρητικῶν μὲ ξένα. Ὅσοι θέλετε νὰ συμπληρώσητε τὰς συλλογὰς σας διὰ σπανίων γραμματοσημῶν ἄλλων τῶν ἐθνῶν εἰς τιμὰς εὐηνοτάτας Ἐπισκεφθήτε τὸ Γραμματοσημολογικὸν γραφεῖον τῶν κ. κ. Ἀδελφῶν Σπετσιώτου.

8 Ὁδὸς Ἀσκληπιῶδ.

ΑΓΟΡΑ, ΠΩΛΗΣΙΣ, ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλῶ τοὺς εὐαρεστονυμένους νὰ μοὶ ἐξαποστείλωσι εἰκονογραφημένα ταχ. δελτάρια (vues et fantaisies) διασώδησθε χώρας, καὶ θέλω ἀνταποδοῖαι αὐτοῖς τὰ ἴσα, ἀνταποστέλλων τὰ ἴμοια.

Nicolas P. Simatos
Braila-Roumanie

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΔΙΑ ΜΑΘΗΤΑΣ

Φοιτητῆς τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς ἀναλαμβάνει παραδόσεις μαθημάτων ἑλληνικῶν, μαθηματικῶν κ.τ.λ. διὰ μαθητὰς ἐν γένει.

Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταί μας οἱ ἀποστέλλοντες ἔργα πρὸς δημοσίευσιν νὰ μὴν ἀνησυχοῦν διὰ τὴν ἀργοπορίαν τῆς καταχωρήσεως, διότι θὰ δημοσιεῖνται κατὰ σειρὰν ἀρχαιότητος.

Παρακαλοῦνται ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν μας οἱ εὐαρεστονυμένοι, ὅπως μᾶς στέλλωσιν, ἂν εἶνε δυνατόν, κτῆ μικρὰν πρὸς ἡμᾶς ἀλληλογραφίαν τῶν δι' εἰκονογραφημένων δελταρίων τοῦ τόπου των.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Ὁ κύριος Ἐδουάρδος Μισέρ καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς ἐν Πάρισι, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Ἀφθονίας Ὁδὸς Ἀγ. Νικολάου, διατελεῖ ἀνταποκριτῆς τῆς εἰσεως καὶ δύνανται οἱ συνδρομηταὶ ἡμῶν νὰ τῷ καταβάλωσι τὰς συνδρομὰς των.

Ὅμοίως ἔχει τὴν πληρεξουσιότητα νὰ ἐγγράφῃ καὶ νέους συνδρομητὰς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Κ. Β. Σῦρον. Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς ἐστάλη ὑμῖν ἀποδείξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου. Εὐχαριστοῦμεν. — Α. Β. Κερκύραν. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀποδείξιν στέλλομεν ταχυδρομικῶς. — Α. Π. Σ. Καρδίτζαν. Παρακαλοῦμεν εἰδοποιήσατέ μας περὶ ἀποσταλείσης ἀποδείξεως. — Η. Α. Ζάκυνθον. Ζητούμενον φύλλον σᾶς ἐστάλη. Ἐγράψαμεν ὑμῖν καὶ παρακαλοῦμεν φροντίσατε δραστηρίως παραγγελίαν μας. — Ν. Δ. Μεσολογγίου. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐστάλη ταχυδρομικῶς. — Ν. Β. Ζῶνιτσάν. Παραγγελία σας ἐστάλη ὑμῖν ταχυδρομικῶς ἐπί συστάσει. — Δ. Κ. Μιτσηλήνην. Παραγγελία σας ἐστάλη ὑμῖν προχθές. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας. — Μ. Μ. Κάρυστον. Ν. Α. Σῦρον. Π. Ρ. Κρήτην. Συνδρομαί σας ἐλήφθησαν. Ἀποδείξεις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας ἐστάλησαν ὑμῖν ταχυδρομικῶς.